

Salezijanska Poročila.

Glasiilo salezijanskih sotrudnikov.

* Turin - Via Cottolengo, 32 *

VSEBINA: Častitljivi don Bosko	169	Češčenje Marije Device med prvimi kristjani	184
Dekret za beatifikacijo in kanonizacijo Don Boska	171	Milosti	184
Odpustki salez. sotrudnikov	176	Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
Iz salezijanskih misijonov:		a) Če bi bil cvetka	185
a) Hong-Kong	177	b) Češčenje v mesecu oktobru	185
b) Makao	178	c) Nove častivke in častivci	185
c) Skozi Ecuador	180	Pogled po svetu	186
č) Patagonija	182	Don Bosko na južnem Francoskem	189
Za mesec oktober	183	Častitljivi Janez Bosko in sv. Vincencij Pavl.	193
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov:		Pravila salezijanskih sotrudnikov	194
		Nekrolog: Nj. Em. presv. kard. Svampa	195

ČASTITLJIVI DON BOSKO.

Na italijanskem obzorju, malo dni preje nego se je vzdignila strašna, umazana nevihta, ki je preplašila in potrla vsakega poštenega človeka, in bila povod, da so brezverneži in hudobneži napeli vse sile z besedo in dejanji za svoje nemoralne in strastne namene, se je v vsej svoji lepoti prikazala jasna danica 24. julija, ko je sv. oče Pij X. blagovolil lastnoročno podpisati odbor, ki ima skrbeti, da se čimpreje proglasi blaženim in svetnikom častitljivi služabnik božji, duhovnik **Janez Bosko**, ustanovnik salezijanske družbe, hčera Marije Pomočnice in družbe salezijanskih sotrudnikov.

Nam, njegovim sinovom, se ni nikdar pokazala tako lepa in krasna don Boskova ustanova, nikdar, kakor onega dne, nismo bili tako ponosni na ime, ki nas diči, nikdar nismo čutili take srčnosti za vztrajnost do slednjega pod svetim salezijanskim praporom, ki že vihra po celem svetu, v vsakem kraju in zbira krog sebe tisoče in tisoče dečkov, kateri so uriho v rokodelstvu, polnijo z vedo in, kar je glavno, uče se krščansko živeti.

Je torej lahko umeti, kake tolažbe nam je bil slovesni dekret 24. julija. Res, čela častitljivega očeta še ne obdaja sij svetnika; pa za nas je že tolažilno to, ker vidimo, da je njegov

grob, toli žalovan, vrgel od sebe žalno obleko — sladko je, v mirnem dušnem premišljevanju, vzdigniti obraz in misel k nebesom in ondi iskati ljubljenega očeta in mu ponoviti z novim, pomnoženim zaupanjem, da smo njegovi sinovi.

Pa še drug vzrok veselja je bil za nas omenjeni dekret. Predno je bil izdan, vsled premodrih cerkvenih postav, nam je bilo skoraj prepovedano govoriti o don Bosku, kakor je bil v resnici — previdnost sama nam je svetovala, da smo molčali. Toda sedaj je že pregledano vse nabrano gradivo o njegovem življenju, o glasu njegove svetosti: preiskava se je pričela v nadškofijskem ordinariatu v Turinu dne 4. junija leta 1890. in po 562 sejah je bila dokončana dne 1. aprila 1897. leta. Sedaj, ko je vrhovna cerkvena oblast, po zrelostnem preiskavanju vseh njegovih spisov in drugih del, prištela častitljivim našega očeta ter odločila odbor, ki naj skrbi, da se tudi prišteje blaženim in svetnikom, nam je jezik odvezan, da lahko govorimo in pišemo o našem don Bosku, kakor resnično zasluži. Zato, vedno pokorni predpisom rimskega papeža, bomo odslej najrajši govorili o ljubem očetu. Posebno bomo poročali o tem, o čemer doslej nismo smeli; podali bomo njega milo in ljubeznivo osebo ne samo v tem, kar je pri njem navadnega, ampak tudi, kar presega naravne meje, kar je čudežno in nadnaravno: skrbeli bomo, da čedalje bolj razjasnimo njegovo življenje, njegove junaške čednosti, kakor tudi dejanja, ki so se prigodila na njegovo priprošnjo.

Ne moremo pa molčati še o drugi tolažbi. Ko Bog pošlje kot ustanovnike raznih redovniških družb tako svete ljudi, katere obda z junaškimi čednostmi

in s posebnimi milostmi, nima le namena dati jim posebnega zaščitnika, pač pa hoče s tem podati duhovnim sinovom prave vzore, po katerih naj se ravnaajo, katere naj posnemajo, da dosežejo lahkim potom popolnost, do katere so se obvezali. Resnično tudi mi, ko gledamo smehljajoči obraz našega častitljivega očeta, ki se čedalje bolj bliža oltarju, močno čutimo nekaj, kar nas navdušuje, da vztrajajmo zvesto, da sledimo pot, na kateri se našemu umu v vsakem trenutku predstavljajo njegove čednosti vzvišene, trdne, junaške, njegov pravi duh, krotkost njegovega srca, neizmerna modrost njegovega vzgojevalnega sistema, njegova podjetnost, njegova gorečnost za zveličanje duš in končno njegovo popolno soglasje s sveto katoliško cerkvijo in z njenim poglavarjem.

Zahvalimo torej goreče Boga, ki hoče proslaviti tu na zemlji svojega služabnika, kakor upamo ga je poplačal v nebesih. Vedno bolj živa bodi naša ljubezen do družbe in čedalje večjo hvaležnost skazujmo Mariji Pomočnici, naši zaščitnici, ki je v vsakem koraku na čudovit način vodila našega don Boska: skupno z njim bo nadaljevala blagoslavljati, nadzorovati salezijansko družbo, da se vedno ohrani neomadeževana na višku svojega visokega poklica.

Teh čutstev ne morejo ne čutiti naši blagi sotrudniki in sotrudnice, ker tudi oni so prepričani o svetosti našega očeta. Zato bodi tudi zanje slovesni dan, dan veselja in tolažbe in povod za vedno večjo gorečnost do bližnjega.

Tako povečanje časti, ki se je pridružilo don Bosku, bo imelo vesel odmev pri vseh njegovih sinovih in ljubeznive oči častitljivega očeta se bodo z dopadenjem obrnile na celo salezijansko družino.

DECRETUM

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VENERABILIS SERVI DEI

JOANNIS BOSCO

Sacerdotis Fundatoris

PIAE SOCIETATIS SALESIANAE.

SUPREMUS humanae familiae auctor et rector Deus, sicut aliis temporibus ita nostris, christianae societati peculiari cura consulit, opportunis subveniens auxiliis ac remediis, per selectos viros luminosa atque actiosa virtute conspicuos, qui percurrentes viam suam salutarem vitalemque spiritum et calorem omnibus impertire visi sunt. Inter hos, saeculo nuper elapso, divina providentia in praesidium et ornamentum Ecclesiae suae misit Sacerdotem JOANNEM BOSCO qui Sanctorum Virorum Josephi Calasancii, Vincentii a Paulo, Joannis Baptistae de La Salle aliorumque similium vestigiis inhaerens, cum pia Societate Salesiana ab eo instituta cumque aliis variis operibus, hominum saluti procurandae ac praesertim juventuti religione, studiis et artibus instituendae se totum devovit, omnibus omnia factus ut omnes faceret salvos.

Murialdi apud Castrum Novum in Astensibus ex probis piisque parentibus Aloisio et Margarita Occhiena ortus est Dei Famulus, die 16 augusti anno 1815. Post triennium, patre demortuo, sub matris viduae, quae labore gravitate et virtute liberis prae lucebat, singulari cura et tutela succrevit. Puerulus domi degens et cunctis amabilis agrestibus operibus victum sibi comparabat. Decennis, ingenii memoriaeque specimine dato, a R. D. Calosso oppidi natalis Cappellano uti hospes et alumnus acceptus, ad litterarum rudimenta addiscenda admissus fuit. Brevi post, magistro vita functo, ad agrestem et pastoritiam artem reversus, aliquo tempore suam impedit operam, studiis tamen non omnino intermissis. Verum pia genitrix filii votis obsecundans eum Castrum Novum decem millia passuum dissitum quotidie mittebat, ubi dum a Parocho loci latini sermonis primordiis erudiebatur, simul municipales scholas diligenter frequentabat. Postea Cherium translatus omnes et singulas Gymnasii classes, singulari honore ac praemio pluries donatus, felici exitu absolvit; itemque bonos sodales in virtute firmare, malosque ad bonam frugem reducere satagit. Ad hunc finem Joannes eos juvenes in coe-

DEKRET

ZA BEATIFIKACIJO IN KANONIZACIJO

ČASTITLJIVEGA SLUŽABNIKA BOŽJEGA
DUHOVNIKA JANEZA BOSKA

Ustanovnika

SALEZIJANSKE DRUŽBE.

BOG, stvarnik in vrhovni vladar ljudi, kakor v drugih časih, tako tudi v sedanjih s posebno skrbjo pomaga krščanski družbi, podpirajoč jo s posebnimi pripomočki in sredstvi, pošiljajoč ji izbranih ljudi, ki se odlikujejo z jasno in delavno krepostjo, ki, gredoč posvojem poklicu, razširijo tudi med druge zdravega in živega duha in gorečnost. Med te, v ravno minulem stoletju, je božja previdnost poslala v brambo in kinč Cerkvi duhovnika JANEZA BOSKA, ki, zvesto sledeč stopinje svetih mož, kot so bili Jožef Kalasancij, Vincencij Pavlanski, Janez Krstnik de La Salle in drugi taki, s salezijansko družbo, katero je ustanovil in z mnogo drugimi napravami, se je popolnoma posvetil zveličanju duš, posebno še vzgoji mladine v veri, vedi in znanosti, ves za vse, da bi vse pripeljal k zveličanju.

Rodil se je ta služabnik božji v Murialdo pri Castelnuovo d'Asti, od pobožnih in svetih staršev, Alojzija in Margarete Occhiena, dne 16. avgusta, leta 1815. Po treh letih, ko mu je umrl oče, je rasel pod posebno skrbjo in varstvom svoje matere, ki je bila svojim sinovom zgled v delu, v resnbnosti in kreposti. Deček je živel doma in, od vseh ljubljjen, si je služil kruh z delom na polju. Ko je bil deset let star, ga je veleč. gospod Calosso, kapelan njegove vasi, vsled njegove nadarjenosti in njegovega dobrega spomina, sprejel k sebi na stanovanje ter ga jel podučevati v prvih elementih. Kmalu nato, po smrti učiteljevi, se je vrnil k prejšnjim delom in služil je nekaj časa tudi za pastirja, ni pa popolnoma opustil učenja. Njegova pobožna mati je ustregla njegovim željam, zato ga je pošiljajla vsak dan v Castelnuovo d'Asti, vas oddaljeno deset tisoč korakov, kjer ga je tamošnji župnik podučeval v latinskem jeziku, obenem je pa sin marljivo obiskaval ljudske šole. Ko je prišel v Chieri, je s sijajnim uspehom dovršil gimnazijske razrede; v tem času je bil večkrat pohvaljen in obdarovan — skrbel je tudi, da je utrjeval dobre tovariše v kreposti, slabe je pa skušal pripeljati k bolj-

tum quem a laetitia nuncupaverat, statis diebus et horis, pro exercitationibus aetati, honestati ac religioni congruis, congregabat; huiusque industriae fructus fuit etiam adolescens ex Judaismo ad fidem Catholicam conversus cum magno sodalium gaudio. Quae vitae ratio veluti praeparatio habenda est ad nobiliorem statum super quo quum anceps esset Servus Dei, opportunum ipsi advenit auxilium tum Parochi Castri Novi Rev. Cinzano, tum potissimum Ven. Cafasso cujus consilia et exempla ex tunc sequi coepit.

Vertente anno 1834, viginti aetatis annos agens, Castri Novi in Ecclesia parochiali S. Michaëlis Archangeli, in festo titulari, clericalem habitum induit; simulque quaedam salutaria monita scripsit et ante imaginem Deiparae Virginis perlegit, cum proposito ea fideliter adimplendi. Opera vero ipsius Ven. Cafasso, Cherii Seminarium Archiepiscopale ingressus est, ubi sex annos philosophiae ac theologiae operam dedit, speciali praemio quotannis cohonestatus. Historiae quoque ecclesiasticae, ac linguis graecis, hebraicis et gallicis aliisque studuit disciplinis. Maxime laetabatur quod cum quibusdam sodalibus ferventioribus, inter quos Aloisius Comollo laude et mentione dignus, a suis superioribus obtinuerat ad Sacram Synaxim, praeter morem, pluries in hebdomada accedere. Interim apostolatium quem Murialdi et Castri novi inceperat, Cherii intra Seminarium parietes prosecutus est erga pueros et adolescentes tam internos quam externos. Subdiaconatus et Diaconatus ordinibus rite susceptis, quum ad presbyteratum promoveretur, paucis ante diebus, nova at perfectiora sibi proposuit adimplenda, quae scripto tradidit. Sacerdotio auctus, Augustae Taurinorum ad S. Francisci Assisiensis primum Sacro operatus est, assistente Sacerdote Josepho Cafasso, iterum in Ecclesia B. M. V. a Consolatione, tertium et quartum Cherii, die autem SS.mo Corpori Christi dicato Castri Novi, magna confluyente populi multitudine. Vespere dum paternam domum repetit, transiens per locum ubi suum apostolatium pro pueris olim praesenserat, Deo gratias agit, laudesque tribuit cum ps. 112: « Laudate pueri Dominum ». Pia Margarita Joannem Sacerdotem jucundo ac materno affectu excipiens, ad Christum pro nobis passum excogitandum et imitandum eum hortatur, nihilque postulat a filio quam preces jugemque sui memoriam ad altare Domini.

Anno 1841 Augustam Taurinorum se contulit et, auctore ac duce Cafasso, in Collegio ecclesiastico S. Francisci Assisiensis per triennium Theologiae morali et sacrae eloquentiae incubuit, si-

šemu življenju. Zategavoljo je Janez zbiral one dečke v društvo, katero je nazival « društvo veselja » ob določenih dnevih in urah, da so se vadili v vajah, primernih njih stanu, v poštem življenju in kreposti: sad tega sredstva je bila izpreobrnitev nekega judovskega dečka v katoliško cerkev v veliko veselje tovarišev. Ta način življenja je bil kot priprava za bolj vzvišen stan; ker je služabnik božji dvomil o njem, mu je ugodno prišla pomoč veleč. gospoda Cinzana, župnika iz Castelnuovo, posebno pa pomoč častiljivega Cafassa, čigar nasvete in zglede je odtlej jel slediti.

Leta 1834., ko je bil dvajset let star, je oblekel duhovsko obleko v Castelnuovo d'Asti, v župni cerkvi sv. Mihaela nadangela, na praznik tega svetnika: tedaj si je tudi spisal nekaj posebnih sklepov ter jih prebral pred podobo Marije Device z namenom, vedno se jih držati. Po posredovanju častiljivega Cafassa je stopil v nadškofijsko semenišče v Chieri, kjer se je skozi šest let učil modroslovja in bogoslovja ter je vsako leto dobil posebno nagrado. Vadil se je tudi v cerkveni zgodovini, v grškem, hebrejskem in francoskem jeziku in v drugih predmetih. Nad vse ga je pa veselilo, da je mogel z dovoljenjem predstojnikov, skupno z nekaterimi bolj gorečimi tovariši, med katerimi zasluži posebno pohvalo Alojzij Comollo, pristopati večkrat v tednu k sv. obhajilu, kar tedaj ni bilo v navadi. Medtem je v Chieri, med semeniškim zidovjem, nadaljeval svoj misijon, ki ga je bil pričel v Murialdo in v Castelnuovo, v prid dečkom in mladeničem i notranjim i zunanjim. Redno je dobil subdiaconat in diaconat: ko se pa pripravljaj za mašniško posvečenje, nekaj dni predno je bil posvečen, je storil nove in popolnejše sklepe, katere je tudi spisal. Ko je bil v mašnika posvečen, je bral prvo sv. mašo, pri kateri mu je stregel duhovnik Jožef Cafasso, v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Turinu, drugo v cerkvi M. D. della Consolata, tretjo in četrto v Chieri; na dan sv. Rešnjega Telesa je pa maševal v Castelnuovo, v navzočnosti mnogoštevilnega ljudstva. Ko se je proti večeru vračal domu, idoč mimo kraja, kjer je imel prerokovano svoje prihodnje delovanje v prid mladini, je zahvalil Boga in zmolil je psalm 112: « Hvalite dečki Gospoda ». Pobožna Margareta je z veseljem in materinsko ljubeznijo sprejela svojega Janeza duhovnika, opominjala ga, naj premišljuje trpljenje Jezusa Kristusa, ki je za nas trpel, naj ga posnema in ničesar drugega ni želela od njega razun molitve, in da se je spominja pri Gospodovem oltarju.

Leta 1841. se je podal v Turin, kjer se je po nasvetu in pod vodstvom Cafassovim skozi tri leta v duhovnem zavodu sv. Frančiška Asiškega vadil v moralki in govorništvu, obenem je pa

mulque sacerdotalia munia obivit etiam in carceribus et nosocomiis. Ad pueros autem derelictos juvenesque informandos, diebus festis in Ecclesiis, Oratoriis aliisque in locis coetus habebat. Pluribus exortis difficultatibus et obstaculis, eisque tandem Dei ope superatis, veluti in portum se recepit in domum vici « Valdocco » prope Taurinum. Quam domum seu potius speluncam, unius hebdomadae spatio, in decens aedificium convertit, die Domenica 12 Aprilis an. 1846 idem Dei Famulus, habita licentia, solemni ritu lustravit atque Deo Optimo Maximo in honorem S. Francisci Salesii dicavit. Huiusmodi Oratorium et ipsum Rectorem pluribus privilegiis Taurinensis Archiepiscopus auxit, et ipse Rex Carolus Albertus in fidem suam et tutelam excepit. Deinceps alia duo aperuit Oratoria, unum Aloisio Gonzaga, alterum Angelo Tutelari sacra, in quibus quingenti et ultra juvenes adnumerabantur. Scholas quoque diurnas, nocturnas et dominicales ad juvenes artifices excolendos instituit; et, affluentibus discipulis, aliquos elegit ac instruxit, qui in Oratoriis et in scholis praeceptoris munus gererent. Mense Aprilis anno 1847, miseris atque aerumnis quorundam adolescentulorum permotus, in domunculam quam prope Oratorium praecipuum conduxerat et ubi cum matre domicilium habebat, eos libenter hospites recepit: illisque quae ad cultum victumque quotidianum erant necessaria, Margarita coadjuvante, suppeditabat. Huic humili casae referenda sunt initia hospitii a Sancto Francisco Salesio nuncupati, quod an. 1851 triginta adolescentulos et, ampliata domo, an. 1860 quadringentos atque an. 1870 octingentos habebat, hospitio receptos. Hos vero juvenes apud magistros in officinis urbanis collocabat ut varias artes discerent et exercerent; quas officinas Joannes saepe saepius adibat et de suorum juvenum agendi ratione atque in arte profectu sciscitari curabat. Postea eorum moribus religionique melius consulens, in ipso hospitio ab an. 1855 officinas aperuit. Quos ex illis majori ingenio et virtute praestantiores et idoneos reperiebat, ad litterarum et scientiarum studia destinabat. Ipse erat horum magister; mox alios adhibuit cooperatores ex ecclesiasticis professoribus et theologis, quum Seminarium Dioecesanum esset clausum et Taurinensis Antistes Fransonii in exilium missus.

Historia Oratorii et Hospitii usque ad an. 1870 complures sacerdotes e proprio gremio egressos recensebat sacris muneribus ornatos et valde utiles Archidioecesi Taurinensi aliisque Dioecesibus regionis pedemontanae. In juvenibus instituendis JOANNES BOSCO prae oculis habita divina sententia « Initium sapientiae timor Domini » methodum praevenientis industriae, vigilantiae et caritatis sequutus est: simulque studuit, ut

služboval po raznih ječah in bolnišnicah. Da bi podučeval zapuščene dečke in mladeniče, jih je zbiral ob praznikih v cerkvah, v oratorijih in drugih krajih. Po mnogih težavah in ovirah, katere je z božjo pomočjo premagal, se je podal, kot v zavetje, v neko hišo v predmestje « Valdocco » pri Turinu. To hišo, oziroma votlino, je v enem tednu spremenil v snažno stanovišče ter jo je dne 12. aprila l. 1846. sam služabnik božji z dovoljenjem višjih slovesno blagoslovil in posvetil Bogu na čast sv. Frančišku Saleškemu. Turinski nadškof je pomnožil z mnogimi privilegiji oratorij in njega upravitelja, kralj Karel Albert pa ga je vzel pod visoko svoje pokroviteljstvo. Nato je odprl dva druga oratorija, prvega sv. Alojzija Gonzaškega, drugega Angelov varuhov, kamor je zahajalo nad petsto dečkov. Odprl je tudi dnevne, večerne in nedeljske šole za mlade rokodelce; ker je število teh čedalje bolj naraščalo, jih je zbral in izučil nekaj, ki naj bi podučavali druge v oratorijih in v šoli. Meseca aprila leta 1847. ginjen vsled revščine in pomanjkanja nekaterih svojih dečkov, jih je začel sprejemati k sebi na stanovanje v hišico, katero si je preskrbel tik oratorija in kjer je stanoval z materjo; tu jim je dal s pomočjo mame Margarete, kar so potrebovali za vzgojo in za vsakdanjo potrebo. Tej revni hišici moramo pripisovati začetek zavoda, ki ga imenujejo sv. Frančiška Saleškega; zavod je imel leta 1851. trideset gojencev, leta 1860., ko bilo poslopje povečano, štiristo, leta 1870. pa osemsto dečkov. Te dečke je pošiljal k raznim mojstrom v mesto, da so se vadili in urili v raznih rokodelstvih; njih delavnice je Janez često obiskoval in sledil je z velikim zanimanjem obnašanje in napredek v delu svojih dečkov. Da bi čedalje bolj preskrbel njih nravnosti in veri, je leta 1855. odprl delavnice v zavodu. Tiste pa, ki so se posebno odlikovali po razumnosti in kreposti ter so bili sposobni, je dajal učiti. On sam je bil njihov učitelj; kmalu je pa dobil drugih sotrudnikov med profesorji in bogoslovci iz semenišča, ker tedaj je bilo semenišče zaprto in turinski vladika Fransonii je bil v pregnanstvu.

Zgodovina oratorija in zavoda do l. 1870 nam kaže, da je izšlo odtod mnogo cerkvenih dostojanstvenikov, ki so bili v veliko korist turinski nadškofiji, kakor tudi drugim piemontskim škofijam. Pri vzgoji mladine je JANEZ BOSKO imel pred očmi reklo: « Začetek modrosti je strah Gospodov »; rabil je vedno preventivni sistem, ki sloni v nadzorstvu in v ljubezni: obenem je pa skrbel, da bi dečki popustivši delo,

occupationibus nonnumquam intermissis, animus aptis honestisque ludis recrearetur. Hinc scholas populares gymnasticis musicisque exercitiis adornavit. Ne opus ad juventutis utilitatem erectum lapsu temporis evanesceret, sed stabile fixumque permaneret, Servus Dei, praehabito consilio virorum prudentum atque ipsius Ven. Cafasso, libenter etiam annuente, vivae vocis oraculo, Romano Pontifice Pio IX, Augustae Taurinorum an. 1859 Societatem Salesianam instituit et ex omnium Capitularium sententia, titulo Rectoris Majoris gubernavit. Quam Societatem in dies adauctam ac diffusam Apostolica Sedes an. 1864 laudavit et commendavit, atque an. 1869 decreto die 1 Martii edito approbavit et confirmavit.

Interim Congregationem Filiarum Mariae, deinceps adjecto titulo Auxiliatricis, quam ex puellis sui oppidi « Mornese » Dioecesis Aquensis, pius Sacerdos Dominicus Pestarino constituerat, ipso rogante, veluti filialis adoptionis titulo Joannes excepit, atque, Institutori demortuo an. 1872, alterum Praesidem ex sodalibus Salesianis suffecit. Ita religiosa puellarum familia Mariae Auxiliatricis quasi Secundus Ordo habitus est Salesiani Instituti, cui breve post accessit veluti Tertius Ordo pia unio Cooperatorum utriusque sexus die 9 Maji an. 1876 ab Apostolica Sede approbata atque privilegiis indulgentiisque ditata.

Inde Ephemerides Salesianae et Lecturae Catholicae, historicae, literariae et populares etiam pro scholis ad unionem et charitatem omnium sodalium cum sana doctrina fovendam atque augendam et ad improborum atque haereticorum insidias erroresque avertendos. Tandem commemorare juvat Missiones per Europae atque Americae regiones propagatas et florentes; Opus cui vulgo « Figli di Maria » nomen est, adultorum ecclesiasticis vocationibus excolendis cum suis quinquaginta et ultra domibus; plures Ecclesias ornatissimas diversis in regionibus erectas, inter quas eminent Ecclesia Taurinensis Beatae Mariae Virginis Auxiliatricis et templum parochiale Romae in Castro Praetorio, flagitante Leone XIII, extructum et Sacratissimo Cordi Jesu dicatum cum peramplo hospicio variis litterarum et artium scholis aucto.

Non defuerunt Servo Dei angustiae et contradictiones quas cum debito obsequio, singulari patientia et animi fortitudine, Deo adjuvante, superavit; tamen hisce afflictionibus assiduisque laboribus fractus die 20 Decembris an. 1887 in morbum incidit, qui fere quadraginta dies perduravit, gradatim ingravescens. Sacramentis Ecclesiae rite susceptis, ipsum invisentibus apta et salutaria monita dabat, suosque intimos RR. DD. Ruo et Cagliariero rogabat ut extrema sua consilia Salesianis communicarent. Cardinali Ali-

imeli dostojne in poštene zabave. Zato je hotel da bi njegove šole bile povsod preskrbljene s telovadbo in z godbo. Da pa ne bi sčasoma poje-njalo delo, ustanovljeno v prid mladini, pač pa, da bi se čedalje bolj utrdilo, je služabnik božji, po nasvetu modrih mož in častitljivega Cafassa samega, z dovoljenjem, ki ga je ustmeno dodelil rimski papež Pij IX., leta 1859. ustanovil v Turinu salezijansko družbo in po glasovanju vseh volivcev, ji je bil sam prvi vrhovni predstojnik. Družbo, ki se je čedalje bolj množila in širila, je apostolska stolica leta 1864. pohvalila in priporočila, leta 1869. jo je pa z dekretom z dne 1. marca odobrila in potrdila.

Medtem je Janez sprejel družbo Marijinih hčera, ki so se odtlej zvale « *Hčere Marije Pomočnice* » družbo, katero je pobožni duhovnik Dominik Pestarino ustanovil v svoji vasi « *Mornese* » v acquenski škofiji; sprejel jo je po prošnji tega duhovnika samega kot svojo last, in leta 1872. po smrti ustanovnikovi, ji je on zbral novega prednika izmed svojih sobratov salezijancev. Tako je nastal drugi duhovni zavod « *Hčera M. P.* » ki je bil kot druga družba tik salezijanske družbe, in temu se je v kratkem pridružila nabožna družba salezijanskih sotrudnikov obojega spola, katero je dne 9. maja l. 1876. apostolska stolica potrdila, in obdarila s privilegiji in z odpustki.

Nato je začel izdajati Salezijanska Poročila, katoliške, zgodovinske, leposlovne in ljudske knjižnice in tudi šolske knjige, da bi z zdravimi nauki vzdrževal zvezo in ljubezen med vsemi člani salezijanske družine in tako pobijal zanjke in zmote hudobnežev in nevernikov. Konečno je treba opomniti cvetoče salezijanske misijone, ki so razširjeni po Evropi in po Aziji: ustavo, katero zovejo « *Marijinih sinov* » za poklice k duhovskemu stanu med odrastlimi, s petdesetimi in več hišami: mnogo krasnih cerkva po raznih krajih, med katerimi se posebno odlikuje turinska cerkev Marije Pomočnice in župna cerkev v Rimu na Castro Pretorio, zidana po željah Leona XIII. in posvečena Srcu Jezusovemu: tik nje pa širni hospic za rokodelce in dijake.

Božjemu služabniku niso manjkale težave in nasprotstva, katera je z božjo pomočjo, z izvanredno potrpežljivostjo in srčnostjo premagal; vseeno se je njega, tako obdanega s težavami in obloženega z delom, dne 2. decembra l. 1887. lotila bolezen, ki je trajala skoraj štideset dni. Ko je pobožno prejel svete zakramente, je dajal dobre nasvete vsem onim, ki so ga prišli obiskat, gg. Ruo in Cagliari, do katerih je imel največ zaupanja, je prosil, naj sporočita salezijancem njegove zadnje opomine. Srčno je

monda Archiepiscopo Taurinensi se morientem suamque Congregationem enixe commendavit. A Cardinali Richard Archiepiscopo Parisiensi, Roma ad suam Dioecesim jam redeunte, benedictionem obtinuit eo pacto ut ipse Parisiensem Antistitem cum fidelibus sibi commissis benediceret; prouti vir obediens egit. Perdurante aegritudine, fere quotidie divinam Eucharistiam sancte receperat et postremo in festivitate S. Francisci Salesii; saepiusque ingeminabat: « Fiat voluntas tua. » « In manus tuas Domine,... » « Maria, Mater gratiae... » « Diligite inimicos vestros. » « Quaerite regnum Dei. » « Alter alterius onera portate. » « Exemplum bonorum operorum.... » Adventante autem die 31 Januarii an. 1888 summo mane ad signum campanae Beatissimam Virginem salutavit exclamans: « Viva Maria! » et paulo post hora fere quinta, adstantibus Superioribus et alumnis praecipuis totius Societatis qui dilecti sui legiferi Patris et Magistri discessum precibus lacrimisque prosequabantur, JOANNES BOSCO pie adormivit in Domino.

Nuntio mortis vix evulgato, tota civitas maximo moerore ac luctu affecta est. Innumeri cives et exteri confluerunt ad cadaver invisendum sacra veste indutum et publice expositum in Ecclesia S. Francisci Salesii, ubi solemnes exequiae persolutae sunt. Ipsum vero cadaver ad Collegium sacrarum expeditionum paulo ante apertum apud Salicis Vallem, delatum et solemni pompa exceptum, ibidem honorifice tumulatum fuit. Interim sanctimoniae fama quam Servus Dei in vita acquiserat, post obitum adeo percrebuit, ut de ea inquisitiones ordinariae adornatae et sacrarum Rituum Congregationi exhibitae sunt. Quum vero omnia in promptu essent, et, revisione scriptorum rite peracta, nihil obstaret quominus ad ulteriora procedi posset, instante R.mo D.no Joanne Baptista Marengo, Congregationis Salesianae Procuratore et Postulatore Generali, attentisque litteris postulatoriis quorundam E.morum S. R. E. Cardinalium, complurium R.morum Sacrorum Antistitum, necnon Capitulorum Cathedralium et Praepositorum Ordinum Religiosorum, E.mus et R.mus D.nus Cardinalis Josephus Calasancius Vives y Tuto, huiusce causae Ponens seu Relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitibus subsignata die ad Vaticanum habitis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sit signanda Commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur. » Et E.mi ac R.mi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: « Affirmative seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit »; die 23 Julii 1907.

priporočil sebe in svojo družino turinskemu nadškofu, kardinalu Alimondi. Od kardinala Richarda, nadškofa pariškega, ki se je vračal iz Rima v svojo škofijo, je izprosil blagoslov pod pogojem, da je tudi on blagoslovil pariškega vladiko in vernike njemu izročene: storil je vse, ker je ubogal. Med boleznijo je skoraj vsak dan prejel sv. obhajilo, zadnjikrat ga je pa prejel na praznik sv. Frančiška Saleškega. Čestokrat je ponavljal: « Zgodi se Tvoja volja ». « V tvoje roke Gospod... » « Marija, mati milosti... » « Ljubite svoje sovražnike. » « Išcite nebeškega kraljestva. » « Pomagajte drug drugemu. » « Zgled dobrih del... » Približal se je 31. januarij l. 1888: v ranem jutru, ko je zvonilo dan je pozdravil Marijo Devico z vzklikom « Viva Maria » in kmalu nato, okolu petih, v navzočnosti poglavitnih predstojnikov in gojencev ki so z molitvami in s solzami sledili smrt ljubljene ustanovnika in učitelja, je JANEZ BOSKO sveto v Gospodu zaspal.

Ko se je raznesla vest o njegovi smrti, je žalovalo celo mesto. Mnogo jih je prišlo iz mesta in od zunaj pogledat njega, ki je oblečen v mašniških oblačilih, bil javno izpostavljen v cerkvi sv. Frančiška Saleškega, kjer so se vršile slovesne bilje. Njegovo telo so potem prenesli v zavod vnanjih misijonov v Valsaliče ter ga z veliko slovesnostjo položili v grob, nalašč zanj pripravljen. Vest o svetosti, katero si je služabnik božji priboril v življenju, je po njegovi smrti tako rastla, da se je začela redna preiskava, katero so poslali sveti kongregaciji obredov. Ker je bilo vse v redu in, ko so bil tudi vsi spisi natanko pregledani, ni bilo ničesar, kar bi oviralo nadaljne razprave, po prošnjah veleč. gospoda Janeza Krstnika Marenca, prokuratorja salezijanske družbe in glavnega postulatorja, uvažujoč prosilna pisma nekaterih presvetlih kardinalov sv. rimske cerkve, mnogih prevzvišenih škofov, raznih kapitlov stolnih cerkva in predstojnikov redovniških družb, je presvetli in prevzvišeni gospod kardinal Jožef Kalasancij Vives y Tuto, poročevavec te razprave, v redni seji predložil sveti kongregaciji obredov v Vatikanu, dne kakor spodaj, sledeče vprašanje: « Ali naj se izvoli odbor, ki naj preiskuje razpravo, v slučaju in namenu o katerem je govor ». Prevzvišeni in prečastiti očetje, ki čuvajo svetim obredom, na podlagi izjave presvetlega poročevavca, zaslišavši ustmeno in pismeno prečastitega gospoda Aleksandra Verde, pospešitelja svete vere, vse tehtno uvažujoč, so odgovorili: « Da, namreč naj se izvoli odbor, če bo to po volji sv. očeta; » dne 23. julija 1907.

Facta postmodum de praedictis Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae Decimo per infra-scriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae eiusdem Congregationis ratam habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Venerabilis Servi Dei JOANNIS BOSCO, Sacerdotis Fundatoris Piae Societatis Salesianae, die 24 eisdem mense et anno.

SERAPHINUS Card. CRETONI,
(L. ✠ S.) S. R. C. Praefectus.
† DIOMEDES PANICI, Archiep. Laodic.
S. R. C. Secretarius.

Ko sem podpisani kardinal, tajnik sv. kongregacije obredov, o vsem tem poročal Nj. Sv., je sv. oče odobril izrek svete kongregacije ter blagovolil lastnoročno podpisati odbor za preiskavo častiljivega služabnika božjega, duhovnika JANEZA BOSKA, ustanovnika salezijanske družbe dne 24., istega meseca in leta.

SERAFIN kard. CRETONI
(L. ✠ S.) Pref. Sv. kongr. obredov.
† DIOMED PANICI, nadškof Laodic.
Tajnik Sv. kongr. obredov.

Odpustki salezijanskih sotrudnikov.

Salezijanski sotrudniki, ako opravijo spoved (1) in sv. obhajilo ter obišejo kako cerkev ali javno kapelo, oziroma lastno kapelo, če žive v družbi, in ondi molijo po namenu sv. očeta, morejo zadobiti popoln odpustek:

Enkrat v mesecu in sicer:

1. Na dan, ki si ga sami izberejo.
2. Na dan vaje srečne smrti.
3. Kadar se udeleže salez. shoda.
4. Dne 24. v mesecu, če se udeleže službe božje zjutraj ali zvečer v salez. cerkvi ali kapeli.

Odpustki v mesecu oktobru.

Popoln odpustek: Rožnivenška nedelja (6. okt.)
Materinstvo M. D. (13. okt.) Čistost M. D. (20. okt.).

Razun teh odpustkov postanejo deležni vseh odpustkov rimskih postaj, porcijunkule, Jeruzalema in sv. Jakoba v Komposteli vselej; kadar molijo 5 Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi... za blagostanje krščanstva in Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... po namenu sv. očeta.

Opomba.

Teh odpustkov se zamorejo udeležiti le oni, ki so vpisani med salezijanske sotrudnike in

molijo vsak dan Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... z vzdihom: *Sv. Frančišek Saleški, prosa za naš.*

Olajšave.

1. Bolniki ali okrevajoči salezijanski sotrudniki, ki brez težave ne morejo iti iz hiše, morejo zadobiti imenovane odpustke, ako doma molijo 5 Očenašev... Češčenamarij... Čast bodi.
2. Sotrudniki, ki žive v krajih, kjer ni salezijanske cerkve, se morejo udeležiti odpustkov, katere so rimski papeži dodelili salezijanskim cerkvam, ako obišejo lastno župno cerkev in storijo, kar je zaukazanega.
3. Sotrudniki, ki živé v semeniščih, zavodih in drugih družbah, ako izpolnijo pogoje, lahko zadobe v svoji kapelici vse odpustke, podeljene salezijanskim sotrudnikom in salezijanskim cerkvam.

Važno razjasnilo.

Za zadobitev popolnih odpustkov sta navadno predpisani spoved in sv. obhajilo. — Kdor je imel lepo navado spovedati se vsak teden, zadostil je s to spovedjo za vse odpustke, za katere je bila v istem tednu predpisana spoved. Sv. oče Pij X. pa je z dne. 14. februarja 1906. določil, da oni, ki pristopajo vsak dan k sv. obhajilu (in tudi tedaj, če ga enkrat ali dvakrat med tednom opuste), lahko zadobijo vse popolne odpustke tudi brez tedenske spovedi.

(1) Glej „Važno razjasnilo.“

IZ SALEZIJANSKIH MISIJONOV.

Hong-Kong.

(Iz poročil sal. misijonarja).

Pridobitev omike — Prizor na pristanišče
— Vodeni stolp — Neizmerno polje delovanja.

Ko zatopljen v razne misli bivam v tihi misijonski celici sv. Kalogera v Hong-Kongu, me premoti nakrat hrušč bližnjega pristanišča.

Čudovit prizor! Če obrnem nizdolu svoje oči, odgrne se dolga proga temnozelenega morja, obdanega vsenaokoli z visokimi gorami, posejanega z vsevrstnimi ladjami: z angleškimi oklopnicami prve vrste, s parniki vseh velikosti in barv.

Če iščemo kraja, ki bi ga imenovali središče zemlje, lahko rečemo, da je to pristanišče Hong-Kong, kajti tu najdemo ladje vseh narodov, zato vso omiko sveta.

Čudovit prizor! pravim. Ta kraj, ki se je pred petdesetimi leti vzdigoval še puščoben in samotni sredi vršenja morskih valov, ki so vznemirjali popolen mir, je postal kraj najbolj delujočega življenja. Morda nobena evropska naselbina ni imela take sreče, tako hitrega razvoja.

Na tem skalovju, nekoč zapuščenem, se sedaj dviga veličastno mesto, broječe nad pol milijona prebivavcev.

Vsaka strmina, vsaka strl je poravnana in izpremenjena v mogočne balkone, pri katerih se zibljejo v svežem zraku sijajne vile pod senco krasnih dreves, molečih v morje.

Vtis pri pogledu na to pristanišče je vedno drugi, vedno zanimiv.

Vsak košček zemlje si je pridobil delavno roko, ki si hoče postaviti svoje stanovišče v prijaznih krajih in ondi uživati srečo. Zato najdeš ondi lepe vrtove najrazličnejših in najbolj uspevajočih dreves, ki jih more roditi tropični pas; cveto cvetice venomer.

Toda naše oko se vzpenja tjekaj na sivkasti hrib, ki nadkraljuje zmagonosno mesto in se

ponaša z mogočnimi stavbami, prekašajočimi druga drugo v krasoti.

Na drugih obronkih se kažejo sempatja ter se zgublajo v vseh smereh liki učinek fantastične igre, lepi vozovi vzpenjač in, kjer te ne zadostujejo, električni vozovi in stroji na paro. Krasna so pota, ki vodijo krog hriba in ga sekajo v več oddelkov.

Kjer pa niso zadostovale ceste, le da se prihrani čas in delo, so adprli predore: hrib je postal podobni satju.

Toda vsa moč življenja, vsa sila naporenega dela, se more bolje in bolj natančno opazovati ponoči.

Komaj se solnce skrije za najvišjim vrhom, potem ko je razsvetljevalo z najrazličnejšimi žarki ono mesto, Hong-Kong se zdi kakor mesto, ki ga ima ogenj-požar v svoji oblasti.

Zgoraj naokolu, na obrežju, v vsakem kotičku, vse je samo svetlikanje velikih električnih žarnic. Lažje kakor pri belem dnevu najdemu zdaj pravi pojem o raznih prenapolnjenih mestnih ulicah, o stanovišču tistih, ki prezreč stanovanje v nižini mesta, ljubijo nadkriljevati svoji enakim. Brez dvojbe so to tisti, katerim se smehlja veliko število šterlin.

Zdi se, da je celo mesto ogrnjeno v svetlikasto nebulozo, kot da bi ena sama svetla zvezda pošiljala z neba svoje rdečkaste žarke.

Še lepši je pogled na pristanišče, tembolj če ga gledamo v poznih urah od nasprotne strani.

Tedaj vidimo močno razsvetljene vojne ladje, ki vedno skrbje za splošen mir. Svetijo se veliki parniki, vsak čolniček ima svojo luč. Luči se razlikujejo druga od druge: so bele, modre, zelene; vsaka luč se odbija v morju ter se množi v podolgastih, tresajočih trakovih. Mnogo lučič je stalnih in se zgublajo v morju s tistim neskončnim svetlikanjem drugih, ki jih pošilja nebo. Mnogo jih pa šviga od ene strani na drugo, v vseh smereh. Tu življenje ne jenja—med groznim hruščem noč ni drugega, kot nadaljevanje dneva.

Tukaj, kakor tudi na vrhu visokih gora, kakor sredi neizmerne morja, čutite v sebi nekaj, ki

vas spominja mogočnosti Tistega, ki je tako malenkostnim bitjem podelil moč, da proizvajajo taka čuda. Res, kadar trgovina doseže tolik vrhunec, se vam ne zdi več podla lakomnost ljudstva, ampak vam jasno govori o vse-mogočnosti Tistega, ki vse vlada v nebesih in na zemlji.

Zdaj v jutru, ko pišem te vrste, me moti tuljenje stoterih parnikov, ki mi naznajo svoj prihod ali odhod. Prihajajo iz Evrope, prihajajo iz popolno nasprotnih krajev, iz Amerike, iz Avstralije — iz vseh delov sveta.

Večkrat se prigodi, da je istočasno v pristanišču brodovje raznih narodnosti. Če kako brodovje obhaja slavnost svojega vladarja, tedaj mora vsaka vojna ladja, kateresikoli narodnosti, ustreliti tolikrat, kolikor zahtevajo pravila mednarodne olike. Pomislite, kak hrušč, kako pretresanje, kako navdušenje. Lahko rečemo, da v tem trenutku pristanišče Hong-Kong poje zmago.

Bog je pa hotel ponižati tako ničevno človeško velikost in s tem naznaniti, da je le on mogočem in velik. Morski smrk, potem ko se je nekaj časa valil po morju, kot znak božje jeze, je udaril na pristanišče. Rekli so, da bi morali prevideti nesrečo in se umakniti o pravem času. V veliko nesrečo ni bilo tako. V malo trenutkih sta zginila blišč in krasota, ladje so bile uničene, potopljene.

Mogel sem še opazovati napol potopljeno *Fronde*, ki je liki mrtvi som ležala nagnjena na breg : videl sem parnik *Petrarch*, ki je razbit ležal na manjšem parniku ; *Fenix* tik obrežja je kazal svojo nezgodo.

Mesto ni trpelo in tudi pristanišče se je jelo oživljati in prejšnje življenje je znova posijalo in prejšnji hrup.

Ko se bo pa čez nekaj let združil *Hong-Kong* in nasprotno mesto *Kan-lun*, le deset minut oddaljeno od prejšnjega, s *Kantonom*, s *Pekinom* in vedno dalje z Evropo,..... in se bo združila trgovina iz vseh delov sveta, tedaj bomo imeli na vzhodu drugi London.

Meni se pa zdi, da naš ljubi oče don Bosko pri pogledu na toliko duš, ki še niso krščene in blodijo v samotni temi, kliče svojim sinovom : „Evo vam, dragi sinovi, novega polja delovanja !”

Makao.

Panorama — Vrata nebeškega cesarstva
Vera in omika — Očetovsko srce —
Pogled na Kitajsko — Votlina Camoens.

Z hrupnega in živahnega pristanišča Hong-Konga preidemo s posebno dopadljivostjo na mirno morje, katero vseskozi obdajajo otoki in kleči tje do mesta Makao : često se zdi, da se prevažamo po mirnih valovčkah zelenih kanalov.

Po dveurni vožnji, če je vreme ugodno, se jame v daljavi nad morskim obzorjem svitati mesto. Iznad poraščenih goric se dvigajo bela, vitka poslopja, cerkve in stolpi, ki stoje kakor oboroženi vojščaki varuhi mestu.

Najbolj strmo v morje segajoči del, rtič *Guia*, na katerem se vzdiga veličasten svetilnik, najstarejši baje na Vzhodu, se ozira na nasprotni grič *Pegna*, preje puščoben in neprijazen, zdaj mamljivo poletno prebivališče prevzvišenega škofa, ki ga v vsaki potrebi rad odpre redovniškemu zavodom.

Med tema prijaznima gričema se čudovito znižuje *Praia Grande*, vreden ponos mesta Makao, obdana okolinokoli s palačami, katere senčijo v dolgem drevoredu orjaška drevesa.

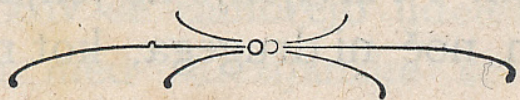
Ta čudalepi ovinek, čeravno vedno napolnjen s čolni, še ni pristan — pristan se odpre bolj na levo, proti zahodu.

Ko stopi tujec prvič v to mesto, čuti v sebi mir, skrivnosten pokoj ; vse to se mu pomnoži in čedalje bolj ga občuti po širnih ulicah, snažnih in mirnih, in ta mir pomnožujejo in obdajajo z neko svečanostjo širna poslopja starodavne oblike.

Toda mir in pokoj vladata le v mestu, kjer stanujejo Evropejci. V drugih delih je veselo in živahno razgovarjanje živih Kitajcev, ki imajo v rokah docela vso trgovino.

Makao ni le najstarejša evropska naselbina, ampak je bila tudi prvi in edini vhod veri in omiki. Ta del zemlje je bil zaželjeni cilj utripajočim srcem nebrojnih junakov, ki so potem ondi prelili svojo kri za katoliško vero, bil je edino varno zavetišče novim kristjanom o hudih, krvoločnih preganjanjih.

Bilo je to mesto bogato središče zbranih duš, ki so se pripravljale za najplemenitejše bitke, za najbolj huda požrtvovanja. V veliko nesrečo so tudi uničili redovniške hiše in jih spremenili

v vojašnice. Posledice so pretresljive: ostali so pogani in bogvedi, doklej še ostanejo!

Vendar nekaj let sem se čuti veliko prerojenje v verskem oziru. Res je torej, da kanoni in puške ne zadostujejo za ohranitev miru, po naselbinah posebno. Mesto Makao je torej poklicalo nazaj vrle oo. jezuite, ki imajo vodstvo velikega, dobro cvetočega semenišča. Tudi sestre kanosjanke se že mnogo let trudijo za pridol-

Mesto je razdeljeno v tri župnije: toda cerkva je mnogo več. Iz tega razvidimo, da mestu ne manjka vzgojevalnega in religioznega življenja. Če ima *zma*j svoje javno bogočastje in čudne procesije, imamo mi to tolažbo (kar se zgodi v malokaterem mestu na Vzhodu), da vidimo tudi slovesne procesije s presv. R. Telesom, s kipi Marije Device in svetnikov.

Ker ravno govorimo o mestu Makao, je u-

Kitajski dečki v sal. zavodu v Makao.

bitev novih kristjanov. Dečki in deklice evropske krvi imajo dva velikanska zavoda: prvega na stroške dobrodelnega *zavoda usmiljenja*, drugega oskrbujejo velezaslužene sestre frančiškanke, Marijine misijonarke, ki podučujejo s tako modrim napredkom, da bi jih lahko zavidala marsikaka evropska mesta.

Konečno je obrnil škof, prevzviš. gospod Janez Pavlin d'Azevedo, svojo skrb na najštevilnejši del svoje črede—na uboge sirote. Ustanovil je našo sirotišnico izključno le za zapuščene male Kitajce. Kdor ima krščansko in človekoljubno mišljenje, takoj lahko uvidi pomen te ustanove, ki obeta toli dobrega.

mestno, da omenimo tudi slavne jame *Camoens*. To je širen in lep vrt, ves v orjaških drevesih in vekovitih cveticah, nad katerimi se vzdigujejo tri velikanske skale, tvoreče pod sabo votlino. Semkaj se je baje zatekal najslavnejši portugalski pesnik in si v epičnih stihih tešil grenkobo prognanstva.

Razni ostrovi kinčajo makaonsko okolico. Največji ostrov Lapa s svojimi visokimi gorami v jasnih jesenskih zatoni pošilja svoje pozdrave, žalostne, a vedno drage.

Dalje proti vzhodu, med mnogobrojnimi panogami velikega Rio Kantona, se vzdiguje sivkasto kitajsko gorovje, zvesta prednja straža

nebeškega cesarstva, od katerega le ozek del zemlje loči mesto Makao.

Mesto Makao, v prejšnjem času edino središče evropejske trgovine na daljnem Vzhodu, sta spodrinila bližnja tekmeča : ostalo je najneznatnejši kraj srečnega trgovskega trikotnika. Vendar, dokler imata Hong-Kong in Kanton močno življenje, bo tudi mesto Makao deležno njihovih bogatih sadov.

Porok za to nam je čedalje bolj rastoče prebivavstvo, ki se je vzdignilo nad 90 tisoč. Podnebje je zdravo. Ko mine pusti, deževni čas in za njim neznosna vročina, odpre se poletni, kratek sicer, toda čas vreden zavisti. To vedo dobro Angleži, ki vsako nedeljo trumoma zahajajo semkaj.

Zadnjo besedo. Tudi don Boskovi sinovi so postavili borno in ponižno stanovanje v Makao. Niso še stopili stalno v Veliko cesarstvo, toda od tu že gledajo z veliko željo njegovo obzorje. Mesto Makao bo tudi njim vhod, vrata..... Kdaj? Prepričani smo da bodo pomagale molitve sotrudnikov in jim v kratkem odprle vstop.

Skozi Ecuador.

(Črtice s potovanja.)

Z Bogom:

Salezijanski zavod v Limi, v krasnem kraljevem mestu, se je oblekel v praznik. Pod njegovim slopovjem in med zelenjem prijaznih vrtov je udarjal veter na vsebarvne zastave, katerih je plapolalo sto in sto, združenih kakor ljubeče sestre v krasnih cembih. Z obraza učiteljev in gojencev je seval le en čut, kateremu so pritrjevale premnoge kokarde, bliščeče se na prsih mnogobrojne : navdušenje in veselje. In to po pravici, kajti predmet skupnega veselja, prvak tega praznika je bil tudi tovariš prijatelj, brat, kateremu je sevalo z obraza, obdanega s slavo, pobožnost in veselje—bil je Alojzij gonzaški.

Praznik je venčala vesela zabava na čast monsign. Jakobu Costamagni, apostolskemu vikariju v Mendezu in Gualaquizi. Bilo je tedaj, ko so predstojniki in gojenci slišali od svojega vikarja nepričakovano in žalostno besedo „z Bogom,“ ki je zadušila ljubeznive dnevne utise. Kdaj naj odpotuje proti Ecuadorju, kjer šest tovarišev in obilo divjakov vzhodnih gozdov pričakuje tretjega salezijanskega škofa, da jih poljubi ? Črez malo dni.....

Drugi dan se je monsignor podal v *Callao*, da je obiskal brate v onem pristanišču. Toda parnik *Perù*, ki nas je imel prepeljati, si je hotel pridobiti nekoliko časa, zato je že danes 22. junija prišel iz Chile in danes zvečer odrine dalje proti severu. Podvizali smo se in opoldne smo bili na krovu.

„Z Bogom“ stane vedno nekaj solza tudi odrasčene. Naša ladja se počasi pomakne od obrežja in se ustavi v naročju pristana. Semkaj male ladje pripeljavajo tiste, ki so ostali na obrežju, med navadnimi prizori nežnočutja, med priporočili enih in drugih, med pozdravljanjem in mahanjem z rokami in robci.

Zvečerilo se je. Luna se zre v mirnem morskem površju. Zvonovi v *Callau* naznanjajo *Ave Mario*. Zvok večernega zvona se razliva po vodenem širnem površju in se odbija v peščenem otoku sv. Lavrencija. Vse je mirno: na nebu, na morju, na obrežju ; le v temnem dnu morskih breznov morda še hrujejo podzemske sile, ki so pred 150 leti izpruhnile ta otok in vrgle vodene gore na obrežje ter docela razdzrle mesto.

Perù se vzdigne. Mi molimo *Zdrava morska Zvezda* in v mislih se danes zadnjič ozremo na ljubljene brate, gojence, prijatelje tam v *Perù* in Chile, na toliko dragih predmetov, skritih med onimi krivimi črtami, ki se tembolj zgublajo v senci, čimbolj se oddaljujemo od obrežja. Potem, kakor prebujeno od skrivnega čutstva, srce leti na ljubljeno obrežje naše domovine, v Oratorij, v rojstno vas.....

Štiri dni je trajala vožnja, zdajpazdaj pretrgana od kratkega počitka v peruanskih pristaniščih. Na levi brezmejnost, na desni peščeno obrežje, tuintam brazde zelenih, prijaznih dolin; potem goli grebeni, nakopičeni na suhem ali zgubljajoči se v morju, brlogi morskih volkov, rac in pelikanov. Na ladji vsak dan darujemo sv. daritev.

Vsi poznajo škofa Costamagno ; Peruani, Argentinci, Francozi, Angleži, Nemci, vsi se vesele njegove družbe, vsi ga spoštujejo in pazljivo poslušajo, vsi hočejo vedeti o salezijanski družbi.

Guayaquil:

Jutro 27. junija izide lepo in bliščeče. Iz tenkega megleneza zagrinjala se razgrne zelen, diven gozd, ki se razteza ob strmi obali, pred nami in na naši desnici, tje proti brezkončnem vzhodu. Kaka krasota in veličastvo. Je prizor, ki premaga človeški opis. Zdi se morje, ki se dotika morja in se ž njim poljubuje. Na

eni strani morje sive vode, na drugi smaragdno morje pragozdov: oba veličastna, polna življenja in skrivnosti. Morski valovi so komaj občutni : zdi se, da se dva elementa podajata poljub in zaprisego miru. Ateist, ki ne vidi Boga, je prisiljen, da ga tu občuduje.

Iz vsega se zлива krasota. Dozdeva se, da se tudi naš parnik deleži visokega čutstva : z zmerno hitrostje se pomika mimo iztokov rek, ki mu darujejo vode, poljublja in pozdravlja orjaške gozde, ki se mu klanjajo z zelenimi, gostimi kosmi.

Tako smo zapustili na levi lep otok *Punà* z vencem manjših otokov in smo sledili južno strugo reke *Jambelli*, ki nas je spominjala neumrljive srčnosti Garcia Morena. Medtem ko se pomikamo mimo obrežij rek, nas pozdravljajo gozdi z manljivim vonjem, vode postajajo bledorumene, pozdravi nas krik papig, vrišč kake opice, leño brazdanje kakega krokodila.

Toda oči vseh privlači leva obala, kjer leži, kakor mogočen kralj, ovenčan z gozdi in rekami, *biser morja* — mesto Guayaquil, z ošabnimi stolpi in s palačami : Guayaquil, mesto veselja, ki je izrastlo bolj živahno, kakor je bilo nekoč. Zdi se, da se še opazijo sledovi dolgega žalovanja v smrtni bledobi svojih poslopij, ki skuša zakriti še vidne sledove plenilnega ognja, ki je l. 1896. in l. 1899. uničil mesto.

Mi te pozdravljamo, nežno mesto, in ti voščimo boljšo prihodnost ; pozdravljamo te, kakor smo te pozdravljali že v onih žalostnih dneh, ko si nas ti vsled političnega sovraštva zavrglo in izgnalo (leta 1895.) Da, takrat smo bili naznanitelji nesreče, katero ti je malo dni potem prišel ogenj. Morda je Bog na ta način hotel izbrisati madeže one bratske krvi, ki je tolikrat močila ecuadorska tla..... A zdaj se vse smehlja tvoji prihodnosti.

Želeli smo priti nepoznani v mesto. Toda gospod Ferdinand Madrid, kapitan pristanišča, je spoznal škofa in ga je hotel pripeljati s svojim čolnom na suho. Isti večer so prodajavci časopisov vpili po mestu : *llegar del obispo Costamagna* — prihod škofa Costamagna.

Ljudstvo, ki je že toliko let brez škofa, je bilo hvaležno. Duhovščina je prihitela, da pozdravi in počasti našega vikarija.

V Guayaquilu smo ostali dva dni v zavodu, kjer so se pred nekaj meseci nastanili naši sobratje. To je lepo poslopje s šolami in delavnicami, kjer vzgojujejo nad 600 dečkov. Ogenj, ki je že večkrat uničil mesto, je doslej prizanesel temu poslopju.

Zvečer smo občudovali nekatere dečke izurjene v godbi in pridne glediške igravce.

Vlak :

Zgodaj v jutru 30. junija nas je lep parnik prepeljal na nasprotno obalo, bliščečo se v prvih solnčnih žarkih. Tam na postaji Duran, nas je čakal vlak. Vožnja je bila prijetna, narava veličastna, vabljiva.

Kot osvojevavec omike hiti vlak skozi orjaški gozd pod predori divjega zelenja, ki se zdi, da se priklanja in se umika in mimogrede odpira prehod. Železnica oriše v svoji poti tri ali štiri ravne črte in nudi priložnost občudovati tršavi gozd hudomušnih in raznobarnih kosov, gosto sajeno trsje *bamba*, visoka drevesa *cautcha*. Zdajpazdaj se odgrne gozd in nam pokaže obzor neba, rodovitno polje, orjaške palme, bujni kakavovec, katunovec, lene reke, prijazne vasi slamnatih hiš, stoječih na močnih deblih, da se obvarujejo mokrote, povodnji in kač. Po štirih urah te vedno nove lepote, hoče vlak premagati breg, ki se čedalje bolj čuti : iz gozda, ki se vedno in vedno redči, pihlja hlad, ki ni več tropičen, ki postaja skoraj mrzel. Okrog treh popoldne se zasliši bobneče šumenje reke *Chimbo*. Na njeni obali se nova železniška proga loči od stare, in mi smo sledili prvo. Že smo v gorskih pokrajinah. Reki *Chimbo* in *Chanchal* zaprisežeta ostremu pečevju, da mu bosta pomagali in se skupno z njim zoperstavljali vlaku. Doline in mostovi in brezna in divje skalovje hočejo strašiti človeško srce : zdaj zaprejo vlak med ozke tokave, zdaj ga vzdignejo na nevakno pečevje, na strme goliče, nad peneče vrtince deroče reke, zdaj ga zopet prisilijo, da se vije po strmem gorskem grebenu. In vlak hršči, hruje, skoraj tuli med divjem pečevjem in bluje visoke slope črnega dima, ki zakriva prepad ; motno bobnenje pa polni dolino in se odziva grozno v pobočju. Po dveurnem tekmovanju je zmagal vlak.

Guigra :

Guigra je zadnja postaja in dotlej edina po novi železnici. Izstopili smo nekako premočljivi.

Smo v goli, globoki dolini. Na levi, na desni, spredaj in zadaj golo pečevje, ostro gorovje in ozki grebeni. Na eni strani šumeča reka. Ljudstvo belo, rujavo, črno ; prihaja in odhaja ; vsak je zatopljen v svoje delo. Kakih sto šotorov raztresenih tupatam, kakor na bojnem polju ; le ena lesena hiša razun postaje. Evo Guigro :

vas, ki pričakuje, da se spremeni v mesto, središče raznih železniških prog.

Oster zrak in čudno ljudstvo nas je potrdilo v mislih, da bi nadaljevali pot do *Guatasi*, kjer bi nas sprejel dober sotrudnik. Toda pozno je; ura je šest in solnce začenja rdečiti vrhunec, že nekoliko obsenčene.

Popotni prijatelji so se razšli. Vsak je šel iskat, česar je najbolj potreboval. Tudi mi skušamo storiti isto. Treba nam je konj, ali mul, ali vsaj

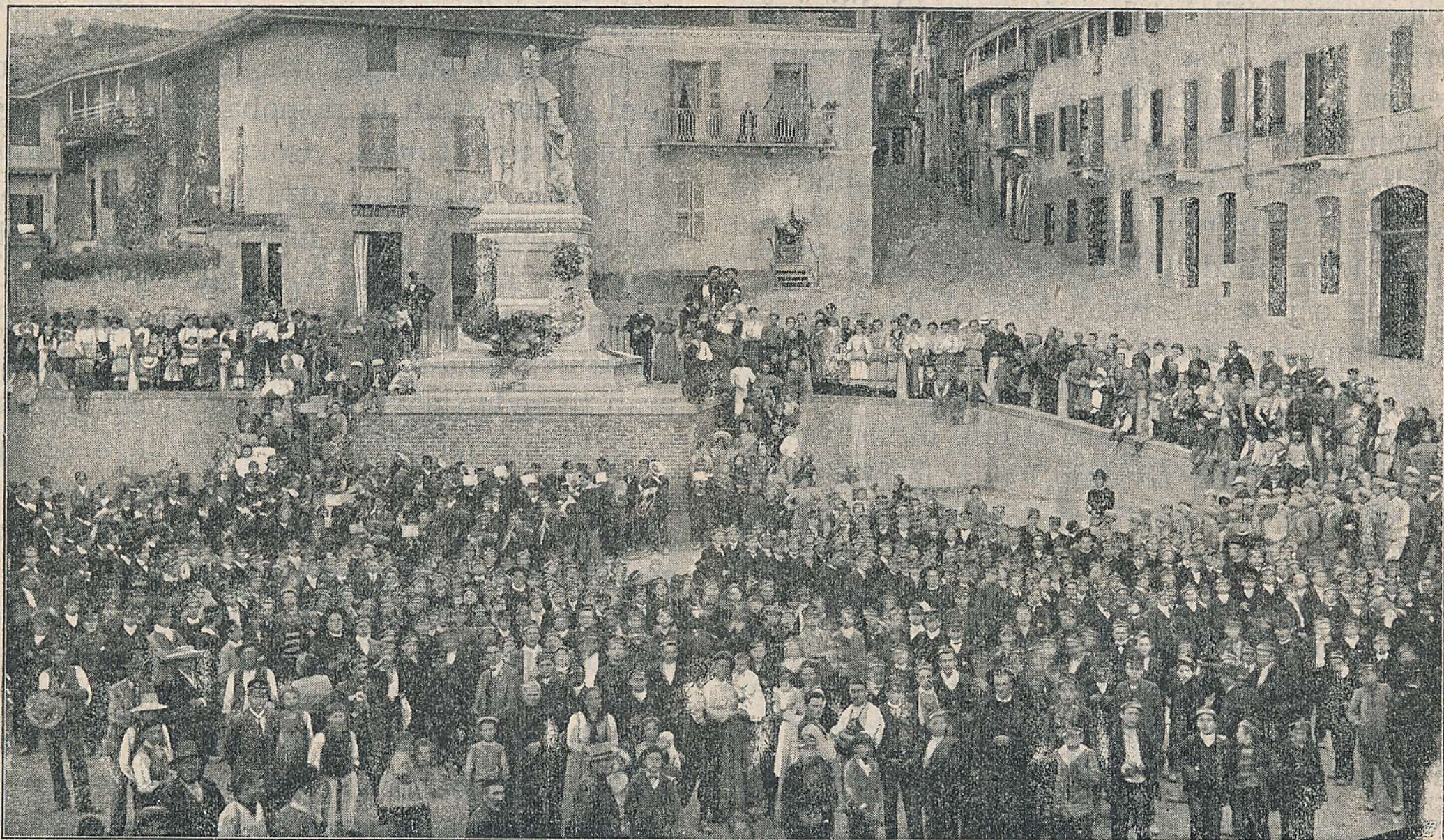
ročilo, ga odprl, bral in mirno vrnil, potem pa zopet štel in pregledaval papir.

— Lahko noč ! dobri gospod. Dobro se imejte!

— In smo nevoljni odšli.

Šli smo drugam. Ljudstvo noče umeti nikakega jezika : jedini odgovor je bil: *Ne razumem*. Znočilo se je in misliti še dalje na osle, se je zdelo prepozno.

(Nadaljuje).

Gojenci iz oratorija sv. Frančiška Sal. v Turinu pri spomeniku don Boska v Castelnovo d'Asti.

nekaj oslov. Imamo neko priporočilo iz Guayaquila, priporočilo od samega železniškega podjetnika. Je pisano angleški, kajti vsi ti uslužbenci so prišli iz Združenih držav. Smo tedaj na dobrem.

— Kje je postajenačelnik ?

— Tam, v svoji pisarni, ves zatopljen v račune : šteje, pregleduje, daje in prejema.

— E ! Gospod !..... Storite uslugo ! ....Eno besedo..... Vas prosimo. Glejte, se dela noč..... Samo eno besedo in vi eno v kateremkoli jeziku: v španskem, angleškem, nemškem, latinskem, grškem, arabskem.....

— Da, gospod lje! — In ta je nadalje gugal glavo od desne na levo in zopet nazaj, prejemal, štel, metal z mize na mizo papir, nakaznice, povezke. Šele tedaj, ko se je po dolgem čakanju polegla nevihta, je pogledal, vzel pripo-

Patagonija.

Z otoka Dawson.

Dawson, 22. febr. 1907.

Velečastiti gospod don Rua !

Nekatere posebnosti dveh indijancev iz tega misijona in nekaj poročil o novih kristjanih teh skrajnih pokrajin novega sveta me sili, da Vam pošljem par besedi.

Boj in vraže — Stari spomini.

Elizej in Mihael sta ena prvih, ki so prišli na otok Dawson. Stara sta 64 let in leta 1891. sta bila že v misijonu. Prisotstvovala sta več tisoč pogrebom, a njima se smrt še ni upala pribli-

žati. Nista le zdrava, marveč tudi močna. Pred dvema ali tremi meseci sta postavila iz debelih debel novo *canoo* (kočo), dolgo štiri in pol metra.

Elizej spada v rod *Onas*, Mihael v *Alacalufes*. Sta jako različna v značaju : prvi vedno vesel in šaljiv, drugi večina resen in tih in le redkoma se na njegovih ustnah opazi nasmeh. Vendar se dobro razumita in sta vedno skupaj.

Tudi ta dva sta v številu tistih, ki so prejeli zakrament sv. birme. Mihael se že več let večkrat približa svetim zakramentom, stari Elizej je pa v družbi dveh drugih 54 let starih otrok dne 24. oktobra lanskega leta pristopil prvič h Gospodovi mizi. Pripraviti njega ni stalo malo, a slednjič smo dosegli srečen izid.

Oba sta me leta 1905. spremljala na Ognjeno zemljo. Podala sta mi več zanimivih novic, n. pr. pokazala sta mi kraj, kjer so se bojevali stari Indijanci z loki in puščicami. Rekla sta, da je včasih skozi več dni kri rdečila tla. Elizej in Mihael sta bila že iz otroške dobe izurjena v loku. Po njihovem pripovedovanju je pred 40 leti živelo na Ognjeni zemlji mnogo Indijancev, in ni bilo meseca brez krvave bitke. Različni rodovi so se sovražili smrtno. Več nesrečnih, potem ko jih je zadelo 10-15 puščic, je padlo na zemljo in ondi živelo dva ali tri dni v smrtnem boju. Je res, da so prihiteli njihovi *brujos* (neka vrsta duhovnikov in zdravnikov), a ti niso prinesli ubogemu trpinu nikake tolažbe : videč jih blizu smrti, so jim napovedali dan in uro. Ko se je približal napovedani čas in ranjenci niso umrli, tedaj so jih davili in jih zadušili..... le da se je spolnilo njihovo prerokovanje.

Prvi krščanski duhovnik, ki je obiskal te kraje in prinesel luč sv. vere in omike, je bil naš monsignor Josip Fagnano. V menj kot dvajsetih letih, koliko se je storilo dobrega !

Skušnje in tolažba.

Toda hudobni duh ni premagan in tudi te zadnje čase je to pokazal..... a Bog je z nami in mi to dobro občutimo ; torej naprej !

Tudi protenstanzem se je hotel vtihotapiti na otok, toda ni se mu posrečilo ; Marija, pomočnica kristjanov, ni dovolila.

Že pred dvema letoma je protestanski škof prišel obiskat ta otok. Potem ko je z nepriličnimi vprašanji nadlegoval *Krištofa*, *Andreja*, *Elizeja*, *Adama* in več drugih, se je približal mladeniču *Rajmundu*.

— Ali si že dolgo v misijonu ? — ga vpraša.

— Je več kot osem let, ker sem prišel še majhen : bil sem star 9 let.

— Povej, ali ti dajo dobro hrano ?

— Kar potrebujem, vse dobim.

— Ali moraš veliko delati ?

— Vsakdo naredi kolikor more, in smo zadovoljni, do moremo vsaj deloma poplačati kruh, katerega snemo.

— Si zadovoljen ?..... povej, si zadovoljen ?

— Zadovoljen in srečen, kolikor je mogoče na na zemlji. Sploh pa vemo, da Bog ni dal človeku življenja, da bi se veselil, marveč, da bi si prislužil nebesa.

— Povej po pravici, ali ti res dajo dobro hrano?

— Sem že povedal..... dajo nam vse potrebno. Toda..... morda vaša vera obstoji v tem, da dobro jeste ?

Škof ni pričakoval takega odgovora : ostal je osramočen, oblila ga je rudečiča in tako je skončal pogovor. Dvajset minut potem je bil škona krovu in se ni več pokazal.

Zdravi smo vsi : Med zadnjimi, ki so se preselili v boljše življenje, sta bila dva mladeniča iz rodu *Onas*. Eden izmed teh, star 17 let je dajal vsikdar dober zgled in si je tudi iz nebes zaslužil posebne milosti, katere, upamo, bomo lahko svoječasnno pripovedovali.

Ne zabite moliti za

ponižno udanega v J. S.

PETRA M. ROSSIJA.

Za mesec oktober.

Shod. — Tretjo nedeljo v mesecu (20. okt.) popoldne ob 1/4 5 shod salezijanskih sotrudnic. Katera se udeleži, zadobi popoln odpustek.

Vaja srečne smrti. — Dne 23. okt. (sreda) zvečer o 1/2 8 govor, blagoslov z Najsvetejšim in vaja srečne smrti za sal. sotrudnice. Katera se udeleži, zadobi popoln odpustek. — Drugi dan (24. oktobra) prva sv. maša ob štirih, druga o pol petih pred izpostavljenim sv. R. T. in skupnim sv. obhajilom za sal. sotrudnice.

POBOŽNOST DO MARIJE, pomočnice kristjanov.

Prepričani smo, da nam v žalostnih položajih sedanjih časov ne preostajajo drugi pripomočki, kakor nebeški, in med temi mogočna priprošnja preblažene Device, ki je bila vsak čas Pomočnica kristjanov.

PIJ X.

Češčenje Marije Device med prvimi kristjani.

V prvi prvih časov so se vedno zatekali k Mariji. Spoznali so jo pomočnico kristjanov. To nam pred vsem pokaže žalost, katero so občutili takratni kristjani, ko se je ločila Marija z zemlje.

Nele kristjani iz Jeruzalema, marveč tudi iz bližnjih mest so se zbrali okrog uboge Marijine hišice, želeč videti še enkrat njeno sveto obličje. Marija, videč okrog sebe toliko sinov, ki so v solzah ljubezni objokovali ločitev, je bila ginjena in je obljubila, da jih bo vedno nadzorovala iz nebes, da bo vse storila v njihov blagor. Poslušajmo, kako nam pripoveduje sv. Janez Dam :

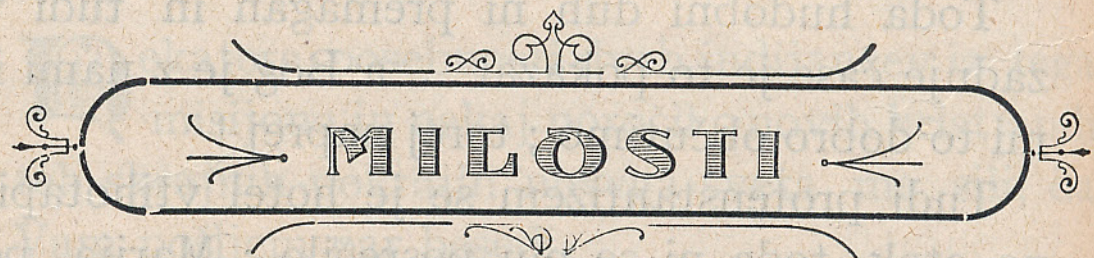
„Ko je umirala preblažena Devica, so se vsi sv. apostoli, ki so hodili po svetu in učili narode, podali v Jeruzalen. Ko so dospeli tjekaj, prikažejo se angeli in vsi so slišali sladko nebeško petje. Medtem je Marija, obdana od božje slave, zdihnila dušo v božje roke. Njeno telo so med petjem angelov in apostolov položili v krsto in prenesli v Getzemani, kjer se je skozi tri dni slišalo angelsko petje. Po treh dneh je petje minulo. Sv. Tomaž, ki ni bil z drugimi apostoli pri Marijini smrti, je prišel šele tretji dan. Ker je izrazil željo da bi počastil ono telo, ki je bilo bivališče božje, so apostoli odprli grob, toda trupla ni bilo nikjer. Ko so našli tančico, v kateri je bilo zavito truplo in iz katere je izhajal prijeten duh so zaprli grob. Začuden vsled tega čudeža, niso mogli skleniti drugega, kakor to, da je božji Sin, ki se je učlovečil v prebl. Devici, vzela v neseba brezmadežno truplo, da bi ostalo tudi po smrti nestrohljivo.” Do tu sv. Janez Dam.

Skušnja 19ih stoletij nam kaže, da je Marija vedno podpirala kristjane. Neštevilne milosti,

katere je delila po svoji smrti, so hitro razširile njeno češčenje. Že za časa preganjanja je stala povsod, kjer je stalo katoliško znamenje, tudi podobna Marije Device. Celo za časa njenega bivanja na zemlji, je bilo častivcev, ki so se zbirali na gori karmelski in se ondi, živeč v družbi, popolnoma posvetili Mariji.

Ko je na binkoštni praznik napolnil sv. Duh več oseb, so nekatere izmed njih sledile zgled sv. prerokov Elija in Elizeja. Posebna ljubezen do Marije Device, ko je še živela na zemlji, jih je prisilila, da so sezidali na gori karmelski, kjer je Elija videl oblaček, ki je predpodabljal preblaženo Devico, malo svetišče. Tu so se zbrali vsak dan k molitvi in prepevanju hvalnic in so častili Marijo Devico, kot posebno varuhinjo njihove družbe, zato so se tupatam začeli imenovati brate karmelske Marije. Papeži so potrdili to ime in podelili družbi mnogo odpustkov. Marija je obljubila posebno varstvo in jim dala v jamstvo posebno obleko — sv. škapulir.

Ko so apostoli prišli v naše kraje oznanjevat sv. vero, se je takoj pokazala tudi na zahodu pobožnost do Marije Device. Kdor obiše rimske katakombe, se bo o tem lahko prepričal iz mnogih starodavnih podob.

Mariji, pomočnici kristjanov, se zahvaljujejo :

Marija Š... Sostro — za ozdravljenje brata, pri katerem je bilo brezuspešno vsako zemeljsko sredstvo.

Uršula Rihar — *Dobrava* — za uslišano molitev v težki zadevi.

Tončka Kovačič — *Radgona* — za ozdravljenje bolne matere in bolnega brata.

Emil Friedel, c. kr. dvorni svetnik — *Dunaj* — ker je kljub premnogim oviram dosegel častno stališče, kar more pripisovati le Marijini pomoči.

Češčenje presv. Jezusovega Srca.

Če bi bil cvetka:

Če bi bil cvetka, kako bi bil srečen, da bi krasil oltar, kjer je zaprt ljubi Jezus. Kako bi razširjal prijeten vonj k presladkemu Srcu.

Polnila bi me sveta ošabnost in hotel bi biti najlepša cvetka, da bi najlepše krasil oltar.

Toda cvetka nisem ! Nežne cvetice, kako ste srečne, kako ste ne dolžne, ve, simbol ljubečih, čistih duš ! o srečne ve ! A meni se spodobi le trnje pokore. To trnje bom nabral na dišeči vrtnici, in jo bom pustil samo, da bo brez trnja krasila oltar — pustil bom le živo barvo, le sladek vonj, le vabljivo obliko.

Blagor ti, prekrasna vrtnica, podoba ljubečih duš.

In ti, čista lilija, družica dišeče vrtnice na svetem oltarju, kako si lepa ! Device te ljubijo s posebno ljubeznijo.

O lepe cvetke! Blagor vam, da ste vedno v bližini ljubega Jezusa, popolnoma pri njem, medtem ko sem jaz daleč, v temnem, zapuščenem kotu v svetišču. Jaz nimam vaše nedolžnosti v svetem češčenju, medtem ko se ve v polni bujnosti darujete Jezusu in pri njem ostanete, dokler ovenele in s povešeno glavico ne umrete zanj—podobe ljubeče mučenice.

Kako vas žavidam ! Vzdignite moje misli k Bogu, vzdigujte jih z jasnim plaščem, s prijetnim vonjem ! Prav je, da vas vaša lepota tako visoko povzdiga, da delate družbo svojemu Stvarniku, v katerem se hrani vsa lepota.

Nežne cvetke, ne postanite ošabne, če delate družbo najvišjemu bitju, ne, kažite še dalje, kaj je ponižnost, kaj čistost, kaj ljubezen, kaj radodarnost. Ve ste veselje in nasmeh : ni bolesti, da bi je pogled na vas nekoliko ne utešil.

Ubog bolnik se žalosten nasmehne, ko pridete k njemu, razjasni se mu čelo in skoraj nima veselega trenutka, da bi ve ne imele pri tem svojega deleža.

Ve stopite celo v sobo smrti, da tudi tu razširjate žarek tolažbe in lepšate zadnje bivališče umrlega — ve podoba veselja in ljubezni.

O, kadar v onih žalostnih dneh, ko grob zagrne ostanke pravičnega, stojite ob grobu in ga storite manj strahovitega, izražajoč našo ljubezen, tedaj izvršujete angelsko službo.

Nežne cvetke, s svojim tajnim šepetom recite dušam, naj bodo goreče v veri, stanovitne v ljubezni ; ve učite ponižnost, čisto zmernost, najbolj čisto devištvo !

Ve ste slednjič podoba vsega, kar je na zemlji najbolj vabljivega. Ve venčate presv. Devico, vam je odločen skupno z Marijo najlepší mesec, zdi se, da vas je ustvaril Bog za Marijo. Ona, najbolj izvoljena stvar v nebesih, ve najbolj nežne stvari na zemlji. Kdo vam bo mogel biti enak ?

Zato bodi vsa moja o nežna cvetka ! Pridem in se skrijem v tebi in se spremenim v tebe ; ljubim te, o mala cvetka, hočem te posnemati, toda bom li zamogel ?

Češčenje presv. Jezusovega Srca med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami v mesecu oktobru.

(Prva številka pomeni skupino, — druga opravilo, — tretja dan, kdaj naj opravijo zadostilno sv. obhajilo. — Vsakdo naj si zapomni, pod katero skupino spada!)

1. 5, 20	—	2. 7, 6	—	3. 4, 22	—	4. 2, 13	—
5 n. 6, 23	—	6. 1, 31	—	7 n. 3, 13	—	8. 5, 29	—
9. 9, 13	—	10 n. 3, 13	—	11. 2, 12	—	12. 8, 13	—
13. 7, 21	—	14. 1, 14	—	15. 3, 29	—	16 n. 8, 27	—
—	17 n. 9, 6	—	18 n. 7, 13	—	19. 3, 23	—	—
20. 5, 31	—	21. 7, 13	—	22. 6, 19	—	23. 2, 28	—
—	24 n. 8, 27	—	25. 3, 25	—	26. 3, 7	—	—
27. 4, 18	—	28. 2, 24	—	29 n. 4, 13	—	30. 8, 12	—
31. 9, 8	—	32 n. 1, 20	—	33. 5, 15	—	34 n. 6, 13	—
—	35 n. 7, 27	—	36. 8, 1	—	37 n. 6, 27	—	—
38 n. 9, 13	—	39 n. 5, 20	—	40 n. 8, 20	—	—	—
41 n. 8, 13	—	42 n. 9, 6	—	43 n. 7, 27	—	—	—
44 n. 5, 13	—	45 n. 9, 27	—	46. 7, 2	—	47. 6, 11	—
48. 2, 19	—	49. 8, 20	—	50 n. 6, 6	—	51. 1, 9	—
—	52. 5, 4	—	53. 7, 9	—	54. 3, 6	—	55. 2, 13
56. 3, 23	—	57. 3, 27	—	58. 7, 15	—	59. 9, 7	—
60. 1, 13	—	61. 5, 31	—	62 n. 9, 20	—	—	—

Nove častivke in častivci.

63. 5, 30 — Seršen Jera, Seršen Kat., Zupan Marija, Novak Frančiška, Mlakar Mar., Mlakar Franja, Rajsner Barba, Rajsner Milka, Škoda Terezija, Anžur Franja, Rojc Magdal., Kermec

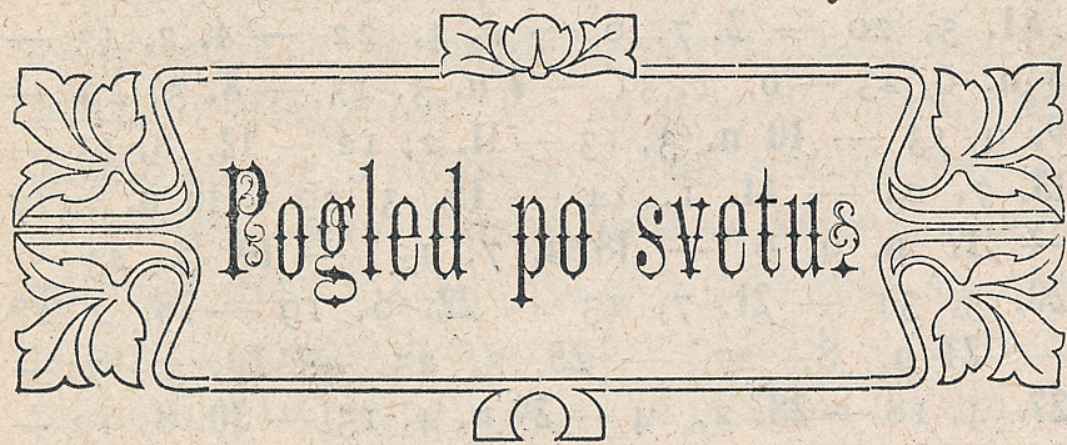

Rozalija, Godnič Alojzija, Miklavčič Terezija, Juren Ema, Colja Viktorija, Luin Alojzija, Zazut Josipina, Godec Uršula, Rupret Josipina, Bercer Mar., Bugnac Marijana, Jug Ana, Benčina Frančiška, Gole Apolonija, Skavača Mar., Marinšek Antonija, Marinšek Terezija, Cole Franja Merlak Uršula.

64. 1. 12. — Štritof Amalija, Gaber Ivana, Kovač Mar., Lambizer Julijana, Deberšek Mar., Bukovnik Janez, Bregant Janez, Soklič Jakob, Zupančič Ivana, Vesel Marija, Pučnik Mar., Krašovec Mar., Belinc Mar., Štus Mar. Pugel Mar., Gracnar Mar., Vrataner Ana, Kramer Alojzija, Verk Helena, Toplak Frančiška, Gračnar Ivana, Jozefa, Kramer Neža, Planinšek Katar., Čepin Franca, Bokalič Uršula, Robič Marijana, Santnar Barbara, Bogataj Mar., Gregorač Viktorija.

65. 3. 17 — Vehar Uršula, Lunder Frančiška, Lunder Uršula, Mlakar Marija, Mihelčič Uršula, Florjanc Martin, Marovt Neža, Marovt Marija, Marovt Elizab., Hrušovar Katarina, Šketa Marija, Prodničar Marija, Šketa Terezija, Cize Marija, Bosnak Terezija, Kokovnik Marijaj Kokovnik Lucija, Kokovnik Antonija, Kos Alojzija.

NB. Za častivce in častivke presv. Srca, ki so vpisani v salez. zavodu na Rakovniku, se bere prvi petek v mesecu sv. maša pred izpostavljenim sv. R. T.

Praznik v salezijanskem zavodu v Ljubljani.

Zastave so plapolale iz zavoda in z visokih mlajev. Tudi na bližnjih hišah so vihrale in naznanjale, da poseben čut polni srca. Sosedje so se združili z gojenci zavoda, da pokažejo voditelju spoštovanje in ljubezen. Bilo je 23. junija, imendan č. g. Alojzija Kovačiča.

Malo število gojenčkov, ki so pristopili ta dan prvič h Gospodovi mizi, čisti, upam, kakor nekoč sv. Alojzij, so spletli šopek živih cvetic in ga poklonili ljubljenu vodji — dišečega v zvestobi svetih sklepov, katere so obljubili v svojih srcih. Veselje je sevalo iz oči presrečnih obhajancev — sveto in

čisto, kakor veselje, ki ga čuti srce, združeno z Bogom. In to veselje se je izlivalo iz malih src v srce tistemu, ki jim je bil skrbni voditelj... in je slavljenec.

Ljubezen je bila predmet celega dneva, bolj živa, kakor navadno, ki ne zaide s solnčnim svitom, ki ostane, spremlja in sladi še v pozni starosti spomin na preteklost. Ta ljubezen, združena v bratih in malih gojenčkih, jih je družila v veseli zabavi.

V senci gostega drevja, ki oklepa širen prostor in razgrinja nad njim gosto vejevje, kakor zeleno-barvno krilo, je bil prostor vesele zabave... Tu množica sotrudnikov in sotrudnic, na desni vzvišen prostor za slavljenca in druge odlične osebe, sredi miza za mlade govornike, na levi pevci in pevke, v ozadju gojenci... Ti slednji so se vrstili: govorili so, deklamovali, izražali srčna čutila — tu je govorila ljubezen. Tuintam se je ozrl skozi gosto vejevje solnčni žarek, kakor bi se tudi on hotel združiti z veselo množico in lepšati slavnost in je pozlatil krilo zelenega listja, ki je postalo podobno svili. Vse je bilo tako naravno: prostor, okolica, deklamovanje — povsod naravna krasota, nič prisiljenega.

Potem ko je čveteroglasen zbor odprl zabavo in sijajno odpel *Sveti Alojzij*, je nekdo izmed predstojnikov opisal pomen veselega snidenja. Nato je mali gojenec z lepimi besedami izrazil voščilo: voščil je mnogo, vse, česar si le more poželeti srce. Za njim je nastopil najmlajši gojenec. Srce se mu je zdelo premajhno, toliko je ljubil. Govoril je:

Pravijo, da srčice
manj kot srce ljubi,
morda ker bolj majhno,
ker ne vé, kaj ljubi.

Če to res je, jaz srce
hotel bi imeti
bolj veliko kakor vsi,
ki žive na sveti.

Večje kakor celi svet
in vse zvezde skupaj,
večje želel bi srce
v prsih malih tukaj...

Toda č'mu bi želel to,
saj ne more biti,
da bi mogel še te kdo
bolj kot jaz ljubiti.

Naj ostane le srce,
kakor zdaj je bilo,
dasi majhno, a gorko
zmir te bo ljubilo.

Zopet drugi gojenec, sirota brez očeta, se je veselil, da je našel v slavljenecu novega očeta. Živahno, da so navzoči viharo ploskali, je deklamoval:

Spominjam se še onega trenutka,
ko sem slovo jemal od svojih staršev,
kako sem jokal in solze pretakal.
Jaz mislil sem, da ni srca na svetu,
da bi kazalo malo vsaj občutka.
Ves žalosten sem tarnal ino plakal
kakor otrok, ko ga zapušča mati.

In rekel sem in žalosten sem vprašal:
« Al tudi ti, o mati, si sklenila,
da zapustiš nesrečnega zdaj sina?
Jedino ti si me doslej ljubila,
le tvoj pogled mi je življenje slajšal,
in zdaj pehaš me tudi ti od sebe?... »
In jokal sem in z mano tudi mati.

Po strani so me gledali gojenci,
pomilovali me in se smejali....
A bilo je srce, ki je z menoj čutilo,
katerega dotlej poznal še nisem:
In to srce je tvoje, dragi oče,
srce, ki me odtlej je zmer ljubilo.

Očeta novega sem našel v tebi,
jaz ljubim te, kot ljubil sem očeta.
O, tudi ti me ljubi, dragi oče,
odslej ohrani vedno me pri sebi;
pri tebi najdem mir in ono srečo,
po kateri zmiraj je srce hlepelo.

Gojenci iz oratorija sv. Frančiška Sal. v Turinu pri nagrobnem spomeniku Dominika Savia v Mondonio.

« Ne jokaj sin! » mi slednjič mati reče,
« jaz tvoja bom ostala vedno mati,
jaz ljubim te in težko te zapuščam,
a skrbnega očeta hočem dati,
da vodi te po potu prave sreče....
Ubogaj sin in pridi — pridi z mano! »

« Očeta skrbnega? Kdo bo ta oče?
Saj oče dolgo v grobu že počiva.
Očeta nimam, in spoznati sina
nikdo na zemlji mene zdaj več noče.
Le ti me ljubiš, draga mati moja,
o, pusti me, da zmir s teboj ostanem,
da zmiraj me tolaži ljubav tvoja. »

Še dolgo na srce je govorila,
tako da sem uslišal njeno prošnjo,
in šel sem ž njo in prišel v ta sem zavod.
Kaj moje je srce takrat čutilo,
ko se od ljube matere ločilo,
je lažje misliti kot opisati....
Srce je krvavelo, jaz sem jokal.

Zato ti kličem, kakor sin očetu:
« Ohrani Bog naj mnoga te še leta,
v tolažbo revnim tolikim sirotam,
naj božji blagoslov te vedno spremlja,
da srečna pot bo tvojega življenja,
veselja polna, polna zasluženja! »

Za malo siroto, ki se je veselil nad novim očetom,
so gojenci s trilogom *Poskusimo* vzbudili med ljudstvom mnogo smeha. Iz srca se je smejalo pridnim govornikom, ki so znali združiti z ljubkim govorjenjem umetno kretanje, zdaj resno, kakor odrasčenih mož, zdaj zopet smešno, kakor malih otrok.

Smeh so zadušili glasovi lepe slovenske skladbe *Ne tožim*, ki so se razlivali po mirni okolici in se čarobno zgubljali v prosti naravi.

In zopet je minulo petje in zopet je nastopil nov govornik. Prinesel je šopek cvetk, najlepših, ki jih je mogel nabrati na vrtu... in je deklamoval:

Sem mislil dolgo, kaj povedal,
kaj tebi jaz bi daroval;
da srce ljubiš, to sem vedel,
a to že davno sem ti dal.

In glej prišlo mi je na misel,
da rožic svežih bi nabral,
rudečih, belih in rumenih,
in ž njimi spletel venec zal.

Po vrtu hodil in nabiral
sem včeraj uprav celi dan,
in trgal cvetke sem najlepše,
da tebi zdaj jih v dar podam.

Podam ti vrtnico rudečo,
ki je ljubezni moje znak,
pove naj ti, da jaz te ljubim
in ljubim bolj kot drugih vsak.

In druge cvetke tu vpletene
o meni naj ti govore;
le vprašaj jih in zvedel bodeš,
da zvesto ti bo zmir srce.

Sledilo je več zanimivih voščil, med katere so pridni pevci vmešavali pesmi, milozveneče, kakoršnih najdemo le med Slovenci. Tudi pevke-sotrudnice niso zaostale: Slovenke so in znajo peti-pojjo pesmi, polnočutne... pesmi slovenske.

Lahko noč — zadnja pesem vesele slavnosti; zadnji pozdrav, zadnje voščilo. Mrak je legel na zemljo.....

Nov zavod na Kranjskem. — Goreči salezijanski sotrudnik č. g. Janez Smrekar je podelil salezijancem prijazen grad blizu Boštanja na Dolenjskem. Služil bo za noviciat avstrijske provincije in začasno za modroslovce in bogoslovce. Ko bo zavod na Dunaju izvršen, tedaj preneso modroslovnico in bogoslovnico na Dunaj, kjer nameravajo odpreti več prazničnih oratorijev, ki bodo pravi blagoslov dunajskemu mestu. Vodja novemu zavodu je č. g. dr. Tirone, doslej vodja salezijanskemu noviciatu v Galiciji.

TURIN. — Naslednik umrlega č. g. profesorja Celestina Duranda je imenovan č. g. dr. Alojzij Piscetta, profesor bogoslovja na papeževi bogoslovni fakulteti v Turinu in vodja salezijanskega zavoda v Valsaličah.

— Povodom petdesetletnice smrti Dominika Savia so gojenci iz oratorija sv. Frančiška Saleškega v Turinu napravili izlet k njegovemu nagrobnemu spomeniku v Mondonio, kjer počivajo smrtni ostanki tega angelskega mladeniča. Potoma so se pa ustavili v Castelnovo d'Asti, rojstni vasi don Boska ter položili venec na spomenik, katerega so v znak hvaležnosti in spoštovanja postavili ljubljenu očetu in voditelju

salezijanski sotrudniki in sotrudnice. Naši sliki na str. 182 in na str. 187 podajeta ta velezanimiv dogodek.

— V preteklem mesecu juliju je počastil s svojim obiskom tukajšnji oratorij sv. Frančiška prevzvišeni gospod, **dr. Anton Mahnič**, škof krški. Obiskal je tudi hrvaški zavod v Martinetto, kjer se mali Hrvatje vadijo in pripravljajo, da kmalu tudi oni nastopijo med svojimi rojaki srčni probuditelji verske zavesti in vzgojilnega duha častitljivega don Boska.

ALASSIO (Italija). — To prijazno ligursko mesto je dne 2. junija sprejelo vesele dečke iz prazničnega oratorija iz Savone in dečke-godce iz prazničnega oratorija sv. Frančiška sal. iz Turina. Nebo, ki je zarano kazalo na dež, se je razjasnilo ter tako povečalo slovesnost. Trg pred postajo je bil napolnjen mnogoštevilnega ljudstva, ki je pričakovalo izletnike. Ob pol enajstih so izstopili izletniki, ki jih je bilo nad 300. Slovesen je bil spreved mladih junakov s tremi godbami, ker se je pridružila izletnikom tudi mestna godba iz Alassia. Nad vsem so se odlikovali mladeniči telovadnega društva „*Don Bosco*“ v svoji beli, krasni divizi. Tem se je pridružilo še nad 400 dečkov iz prazničnih oratorijev iz Alassia. V župni cerkvi, kjer jih je navdušeno nagovoril salezijanski duh. profesor Arnald Negri, so prejeli blagoslov z Najsvetejšim, na kar jih je ondotni župnik povabil na *vermouth*. Zopet so se zbrali in odkorakali v salezijanski zavod, kjer jih je čakalo kosilo, med gojenci zavoda. Ob treh popoldne je mnogoštevilno občinstvo napolnilo dvorišče, da prisotstvuje napovedanemu koncertu, katerega je junaška mladež izvršila z največjim uspehom.

MACERATA. (Italija). — Dne 9. junija so se zbrala v Macerati razna telovadna društva salez. prazničnih oratorijev. Ob 9 $\frac{1}{2}$ bil je trg « Piazza d'Armi » poln ljudstva. Vsi so občudovali dolge vrste živahnih dečkov, ki so v svojih telovadnih opravah korakali po trgu in nudili veličasten prizor. Na čelu je stopala godba sal. gojencev iz Macerate, za njim telovadni športi: *Virtus* iz Loreta z zastavo, *Primo Vere* in *Salus* iz Gualda z zastavo, *Robur* iz Macerate z zastavo, potem fanfara prazničnega oratorija iz Loreta, gojenci iz Loreta z zastavo, gojenci iz Gualda in slednjič gojenci iz Macerate z zastavo.

PARMA (Italija). — Dne 23. junija se je vršila v salezijanskem zavodu « S. Benedetto » delitev darov tistim učencem, ki so obiskovali šolo verouka. Navzočih je bilo mnogo plemenitih gospodov in gospa. Godba, petje in deklamovanje je zabavalo odlične goste. Obdarovani so bili: Prvi dar (75 lir) gospod F. Frondoni, vseučiliščnik iz prvega letnika

zdravilstva, in g. F. Borini gimnazijec; — drugi dar (50 lir) gospod A. Pescatori iz tretjega licea; — tretji dar (25 lir) gospoda G. Petrucci in G. Borsari vseučiliščnika. Razdelilo se je še več drugih manjših darov.

BETLEHEM. — Iz Betlehema poročajo: „Dva učenca iz sirotišnice sta skončala bogoslovne študije in sta bila posvečena v mašnika. Tako imamo osem salezijanskih duhovnikov, ki so prišli iz naše sirotišnice. — Imeli smo tudi tolažbo, da smo v minulem mesecu spreobrnili h katoliški veri 15 dečkov. — Meseca avgusta je deset sirot, ki so dokončali učenje, zapustilo zavod. Čutimo veliko tolažbo, kadar nam je mogoče vrniti družbi dobrih rokodelcev in gorečih katoličanov, ki poznajo svojo dolžnost. — Zunanja šola dobro napreduje in hvala Bogu, noben katoliški deček ne obiskuje protestantske šole. Našo šolo obiskujejo sinovi najboljših družin: in mi jih moramo res pohvaliti, bodisi vsled lepega obnašanja, bodisi vsled pridnosti.... Pred kratkim je obiskal sirotišnico latinski patriarh iz Jeruzalema. Gojenci so ga sprejeli z godbo in mu napravili kratko akademijo. Patriarh jih je ginjen zahvalil in blagoslovil zavod in vse dobrotnike zavoda.”

SMIRNE (Turško). — Salezijanska šola realka v Smirne prav dobro napreduje. *Courrier de Smirne* je pisal, da je ondi pouk resen in praktičen. Laški in francoski jezik se poučujeta z isto ljubeznijo. Nemščino, angleščino in druge predmete poučujejo učeni in izvežbani profesorji. Pri končnih skušnjah so bili navzoči laški konzul, vitez Toscani, vitez Mainetti in več drugih odličnih oseb. Vsi so bili popolnoma zadovoljni in so čestitali velikemu napredku v jezikih in vedah.

Novi zavodi v Ameriki. — Dne 2. junija so v Calle Maldonadu odprle salezijanke zavod Marije Pomočnice, v Cordobi (Argentina) pa salezijanc zavod Pija X.

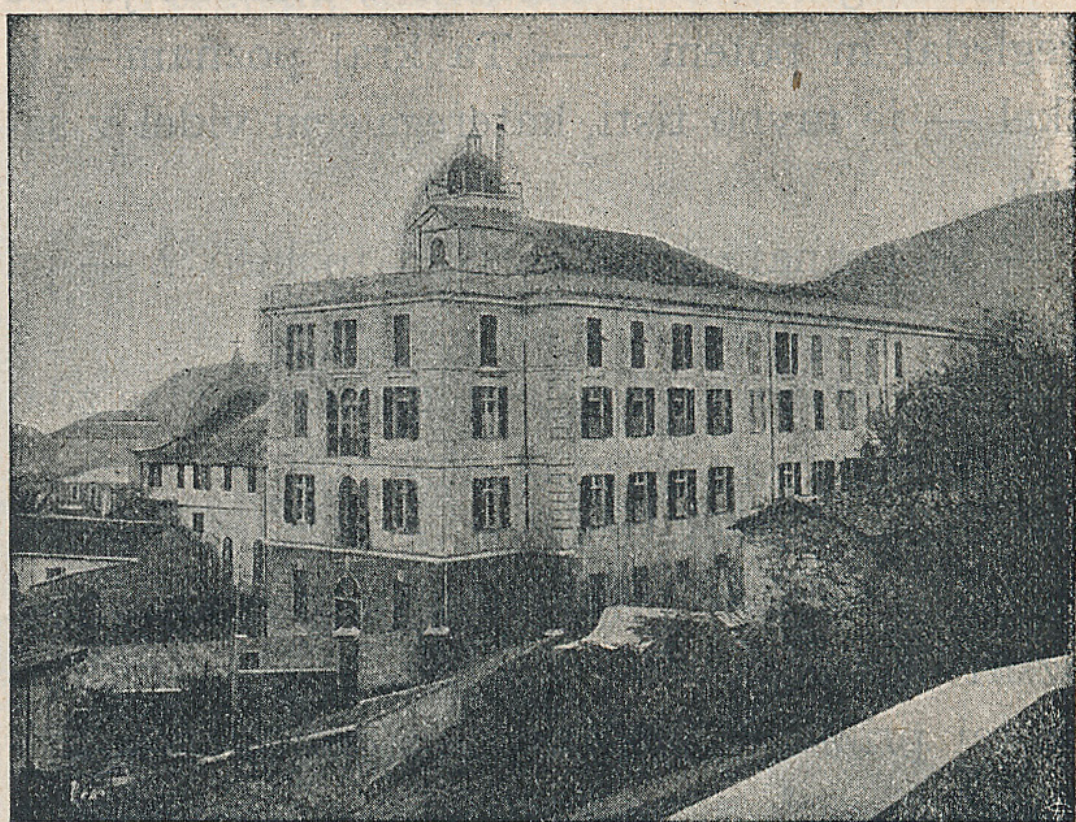
Don Bosko na južnem Francoskem.

Wstodobno ko so odpotovali prvi salezijanski misijonarji v Ameriko, nastanil se je oddelek salezijancev na Francoskem.

Prvo mesto na Francoskem, ki je gostoljubno sprejelo salezijance, je bila prijazna Nizza.

Prve korake v ta namen so storili ondotni škof Sala, advokat Michel in barono Hirant. Salezijanci so najeli tri sobe in začeli ravno tako

ubožno, kakor nekoč v Valdoccu. S sedmimi franki v žepu je prišel duhovnik Ronchail ustanovit zavod. Dve leti potem so kupili vilo Gauthier in jo spremenili v zavod *Saint Pierre*. Tudi mestna gosposka ga je zdatno poodpirala. V kratkem je našlo sto otrok ondi prostor. Tudi delavnice so ustanovili, kakor v Valdoccu, in tiskarno, katero po pravici smemo imenovati sestro in tekmovalko z ono v Turinu.

Salezijanski zavod v Alassio (Italija).

Druga ustanovitev je bila v Marseillu. Don Bosko je želel imeti v tem lepem pristanišču postajališče za svoje potovavce v Ameriko. Svojo željo je odkril tamošnjemu škofu, monsignoru Placeju. Ta je bil takoj zadovoljen, a želel je, da se ustanovi kaj boljšega, kakor samo priprosto postajališče. Župnik Guinol in njegov brat sta navdušila ljudstvo, da je preskrbelo don Bosku prostorno hišo. Dne 2. julija l. 1878. so jo vzeli salezijanci v posest. Čez nekaj dni je sprejel don Perrot s svojimi sobrati vodstvo poljedelske šole za sirote v La Navarre. Don Bosko je obiskal meseca januarja in februarja l. 1879. osebno Marseilles, Nizzo in La Navarre. Pri tej priliki si je spomnil nekih sanj, katere je sanjal več kot pred tremi leti v Turinu.

Neki duhovnik je imel svojo sobo blizu don Boskove. Neko noč ga sliši glasno govoriti.

— Danes set spali slabo, častiti oče? — vpraša duhovnik prihodnje jutro don Boska.

Nič kaj dobro — odgovori don Bosko — sanjal sem čudne sanje. Bil sem na deželi med otroki. Nekateri so igrali, drugi obdelovali zemljo. Nihče ni gororil laški. Nadozorovali so jih sa-

lezijanski duhovniki. Hiša je bila torej naša. Kje bi neki bilo ? —

Don Bosko je premišljal. Kar mu pismonoša prinese pismo, ki mu razjasni sanje. Bilo je pismo od škofa Ferrisa, ki mu je ponudil poljedelsko šolo v La Navarre.

Ko je don Bosko prišel obiskat La Navarre, in so mu otroci pod vodstvom ravnateljevim prihiteli nasproti, se pri pogledu na okolico in hišo ni mogel zadosti načuditi. Natančno je vse pregledal in potem : — Ta kraj poznam — je rekel — je ravno tisti, katerega sem videl v sanjah.

— Vi poznate to okolico in to hišo ? — ga vpraša ravnatelj.

— Da, poznam celo glas tega dečka, ki je zdaj pel ; slišal sem ga peti takrat v sanjah.

V Nizzi je zbral don Bosko sotrudnike in sotrudnice in jim pripovedoval, da namerava zazširiti zavod *St. Pierre* in zidati veliko cerkev. Pri tej priliki je med drugim tudi sledeče povedal :

— Ko sem bil zadnjič pri papežu Piju IX., sem mu pripovedoval, da zidajo protestantje svojo cerkev in šolo v Turinu in kako vabijo otroke v to šolo. Pij IX. mi je živahno odgovoril : „Postavite rešilno sredstvo poleg nevarnosti, sezidajte kolikor mogoče blizu katoliško cerkev in oratorij“. Bil sem pa zakopan v razna podjetja in dolgove, vendar nisem odlašal. Šel sem na delo in zdaj je cerkev skoraj dovršena.

Pri tem shodu je tudi omenil, kako je papež Leon XIII. naklonjen salezijanski napravi, da imajo salezijanci že 80 zavodov in, da bodo v kratkem odprli nove. Otrok po zavodih je več kot 40.000, katere vzgojuje približno 600 salezijanskih duhovnikov.

Leta 1880. je prišel don Bosko zopet na Francosko in ostal cel mesec v Marseillu. Med tem časom se je spremenil oratorij *St. Léon* v pravo božjo pot. Čuda, ki jih je delal don Bosko, so vabila čedalje več ljudstva.

Neki duhovnik pripoveduje, da je usmiljena sestra pokazala don Bosku nevarno bolno osebo, ki pa ni hotela nič slišati o veri. — Ne hodite tjakaj, velečastiti — pravi sestra — vas bo slabo sprejel.

Dobri duhovnik se ne zmeni za opomin, tem-

več se približa bolniku. Ta se obrne v zid. Njegov sin je sedel pri postelji. Don Bosko položi roko na dečkovo glavo in mu ljubeznivo reče : — Na, vzemi od don Boska svetinjo in jo obesi okrog vratu. — Nato se odstrani.

Črez nekaj minut ga pokliče sestra : — Velečastiti, pridite hitro, bolnik vas želi !

Ime *Bosko* je močno pogrelo moža. Poznal je že tega dobrotnika. Njegov mili, častitljivi obraz mu je stopil zopet pred oči, ga spomnil dobrih misli in mu pregnal slabe predsodke. Spovedal se je in prejel sv. obhajilo. Pred smrtjo je izročil don Bosku svojega sina in se ločil mirno in skesano s sveta, poln zaupanja v božje usmiljenje.

V okrožnici meseca januarja l. 1881. je pisal don Bosko o napredku svoje naprave na Francoskem nekako takole :

— Več naših zavodov je l. 1880 tako napredovalo, da se je število otrok podvojilo. Omenjam zlasti poljedelsko šolo v La Navarre, kjer so poslopje jako povečali : v St. Cyru pri Toulonu imamo drugo poljedelsko šolo za zapuščene deklice pod vodstvom sestra Marije Pomočnice.

Tudi sirotišnica v Nizzi se je jako povečala. Oratorij v Marseillu smo morali mnogo razširiti, tako, da lahko sprejmemo v tem zavodu trikrat toliko gojencev, kakor v začetku.

Do leta 1886. je don Bosko vsako leto obiskal južno Francosko in največje dobrotnike v Mentonu, Monacu, Nizzi, Toulunu in Marseillu. Po zimi je to podnebje mogo ugajalo njegovemu zdravju, ki je zahtevalo čedalje večjo pozornost.

Pa tudi iz drugih vzrokov je prihajal na Francosko. Tamošnji zavodi so veliko potrebovali in so bili odvisni le od darov dobrotnikov. Don Boskov obisk je bil za nekatere zavode pravi čas žetve. Od jutra do večera je sprejemal obiskovavce in se ž njimi prijazno menil.

Pri neki konferenci se je govorilo o njegovih čudežih. — Ne — je rekel don Bosko — don Bosko ne dela čudežev ; vendar moram pripoznati, da Bog večkrat poplača vidno salezijanske sotrudnike. Sploh jih pa On vselej, prej ali slej poplača.

Nekega dne so mu predstavili v govorilnici v Nizzi sedemletnega dečka, ki ni nikdar hodil brez bergel. Bil je sin železniškega uradnika. Ko je

prišel don Bosko iz kapele, ga je prosila mati za blagoslov.

— Blagoslov Marije Pomočnice — pripomni don Bosko — prav rad to storim.

Podelil je blagoslov in pobožal dečka. Potem je šel po sobi in povabil otroka: — pridi za mano, pa brez bergel. In vi gospa, pustite otroka, ga ni treba držati.

Otrok se je obotavljal. S tresočim glasom mu je prigovarjala mati, naj uboga. Boječe je začel

nico sester presv. Zakramenta, ki je že 5-6 let ležala bolna.

Gospod Ronchail, vodja sirotišnice, ga je prigovarjal, naj bi opustil obisk, ker je že poldne, čas za obed.

— Kadar je treba pomagati bolniku — odgovi don Bosko — tedaj ne velja noben čas obeda.

Približal se je postelji. — Častita sestra — vpraša bolnico — ali verujete ?

— Verujem, častiti oče — odvrne sestra.

Naselbina presv. Jez. Srca (Brazilija) — Sestre Marije Pomočnice pri deklicah-indijankah.

prestavljeni nogi in sledil don Boska — sam, brez vsake podpore.

Don Bosko ukaže, naj se obrne in pobere svoje bergle. Otrok to stori in ves vesel steče na cesto, držeč v roki bergle, in hiti domov.

Barve so spreminjale mater, ko je videla sina zdravega. Hitela je za dečkom in rekla ljudem : — To je moj otrok, to je don Boskov čudež.

Duhovnik Ronchail, več sester in drugih gospa, ki so želeli govoriti z don Boskom, so bili priča tega dogodka. —

Nekega jutra je šel don Bosko k uršulinkam, da bi maševal. Nazajgrede je hotel obiskati pred-

— Dobro, uljudnost zahteva povračilo : jaz sem obiskal vas, vi obiščite mene !

— Dal mi to ljubi Bog ! Toda kedaj ?

— Še danes. Čimpreje se vrne uljudnost, tem večja je njena vrednost. — Po teh besedah jo pozdravi in se odstrani.

Popoldne je šel don Bosko v spremstvu gospoda, ki nam opisuje ta dogodek, v škofovo palačo. Ko sta izšla iz palače na obrežje, od koder se je videl zavod St. Pierre, reče don Bosko : — Prijatelj, vi imate boljše oči, ali ničesar ne vidite pred našim zavodom ?

— Nič, častiti oče.

— Nobenega voza ?

— Ne ?

— Čudno — je mrmral don Bosko — morda še ni prišla.

Storila sta nekaj korakov, in don Bosko zopet obstoji : — Poglejte še enkrat, mora biti.

— Kdo ?

— Voz. Ali ne vidite izstopiti samostanske sestre ?

Tovariš je res opazil dve sestri, ki sta ravno kar stopili iz voza. Ena izmed dveh je bila prednica.

Šele zvečer pri večerji je zvedel spremljevalec, da je don Bosko obiskal opolne prednico. Vsi sedeči pri mizi so enoglasno priznali, da je bilo ozdravljenje nadnaravno. Don Bosko je samo pripomnil: — Glejte, pritelji, kako je Bog dober!

Po večerji je imel opravila z doposlanimi pismi. Vsak dan je prejel po več kot sto pisem. Ljudje so mu bili odkritosrčni, kot svojemu očetu. Eden se je posvetoval gledé poklica, drugi ga je prosil za zdravje, zopet drugi mu je popisaval svoje načrte ; in don Bosko je vsakemu odgovoril in mu svetoval.

Nekega dne mu je hotel gospod Harmel, brat bogatega tovarničarja, napraviti veliko veselje. Meseca marca 1. 1880., ko je don Bosko bival v Nizzi, je izvrstno pogostil gojence iz zavoda *St. Pierre*. Povabil je tudi profesorje in don Boska.

Pred obedom se je gospod Michel, goreč katoličan, zabaval z don Boskom. Michel je izrazil svojo žalost, da ne more sezidati primerne kapele tik zavoda *St. Pierre*. Imel je že načrt, toda stroški so bili previsoki — 30 tisoč frankov.

— Trideset tisoč frankov, skoraj ne upam, da bi jih mogel nabrati v Nizzi — reče Michel. — To zimo smo že toliko nabrali za uboge, da moramo kar prenehati za nekaj časa.

— In vendar hočem še danes to svoto — zavrne don Bosko. — Sram me je, da bi še nadalje pustil Izveličarja v tako slabem stanovanju.

Michel je molčal. Ura je bila poldne, sedli so k mizi.

Po obedu vstane hišni notar, gospod Saetto, in reče don Bosku : — Častiti, vam moram naznaniti, da imate pri meni 30 tisoč frankov. Danes zjutraj mi jih je prinesel dobrotnik za vas.

— Hvala Mariji — vzklikne don Bosko in pogleda proti nebu.

Gospod Michel je bil iznenaden, ko je slišal imenovati svoto, katero je želel pred pol ure don Bosko.

Nato so govorili, da bi bile potrebne stiskalnice. — Treba bi bilo 10 tisoč frankov — reče don Bosko.

— Ne več ? — vpraša notar in vzame košček papirja in svinčnik iz žepa. Tukaj nas je deset razun častitih očetov. Prvi podpišem jaz : jaz dam 1000 frankov — Potem dá listič gospodu Harmelu, ki je vpisal isto svoto. Tudi drugi so storili isto. Deset tisoč frankov je bilo dobljenih.

Don Bosko je imel neomejeno zaupanje v božjo Previdnost. Ko se je nekoč razgovarjal z gospodom Ronchailom in gospodom Harmelom, ga ta vpraša, kakšni pogoji so potrebni za ustanovitev zavoda.

— Samo dva.

— Kakšna, častiti oče ?

— Pred vsem mora biti ustanovitev potrebna, aíl vsaj zelo koristna, potem je treba poiskati zmožnega voditelja.

— Prav dobro ; pa gmotna sredstva ?

— Zato skrbi ljubi Bog. Vprašajte gospoda Ronchaila, kakšne glavnice sem mu dal, ko sem ga poslal v Nizzo.

Don Ronchail se je nasmehnil, veliki podjetnik je pa še vedno dvomil.

— Ne morete umeti ? No, odgovorite mi na nekatera vprašanja ! Ali so ti zapuščeni dečki otroci božji ?

— Da, to priznam, častiti oče.

— Ako to priznate, zakaj mislite, da je ljubi Bog slab oče ?

Harmel je občudoval in molčal.

O enakih dogodkih trdnega zaupanja, kakoršnega je imel don Bosko, beremo tudi v življenju njevovih sinov.

Duhovnik Ronchail je bil večkrat v velikih skrbeh, videč, da se bliža dan menice, blagajna je pa prazna . Neko jutro stopi v njegovo sobo pater Rulland in ga vpraša po njegovem zdravju.

— Dajte mi listič in črnilo! — reče Ronchail. Hitro je napisal par vrstic in potem rekel : —

Preskrbite temu pismu pravi naslov in naročite našim otrokom, naj pridno molijo. Danes dopoldne imam plačati neko menico, pa nimam niti solda v blagajni. Bog nas varuj sramote.....

Črez eno uro je prinesel pater Rulland ugoden odgovor. Pisateljica odgovora je priložila dopisu 2000 frankov, prav toliko, kakor je potreboval.

O drugi priliki je moral Ronchail plačati v štirinajstih dneh 1200 frankov. Med obedom prinese nepoznana oseba zaprto pismo, v katerem je bilo 100 frankov, s pripombo: „Molite zame!“ To se je ponavljalo 12 dni vedno ob isti uri. Vsikdar je prišla druga oseba. Svota je bila vedno ita, z isto prošnjo brez podpisa. Nikdar niso zvedeli, kdo je bil tisti dobrotnik. Toda vrnimo se zopet k don Bosku.

Don Bosko je imel tudi dar prerokovanja. Nekega dne je pripovedoval svojemu sobratu, da je sanjal o nekem dečku, katerega ne pozna, pa vendar mora biti v oratoriju. Popisal ga je natančno. Iskali so ga in pripeljali don Bosku. Ta je natihem pomolil, potem ga začel ljubkovati, na kar ga je poslal nazaj k tovarišem. — Ta deček ni napravil vaje dobre smrti — reče nato don Bosko. — Pripavite ga hitro, da ne bo prekasno! — Katehet je izpolnil povelje: spovedal ga je in obhajal. Še isti večer je deček nesrečno padel in kmalu nato izdihnil dušo.

Predno je l. 1878. don Bosko šel na potovanje je rekel sobratom v Turinu, da bo našel pet otrok manj, ko se bo vrnil. Imenoval je imena, katera so takoj zapisali na listek in ga skrbno zapечатili. Naročil je, naj jih dobro pripravijo na smrt.

Medtem ko je bil odsoten, so res umrli štirje. Peti je bil popolnoma zdrav in čvrst, ko so naznanili don Boskov prihod. — Hvala Bogu! — so mislili — za enkrat se je don Bosko zmotil.

Toda še isti večer je nekdo izmed dečkov nagloma zbolel. Komaj je prejel sv. popotnico in bil je mrtev — v trenutku, ko se je don Bosko pripeljal na kolodvor.

Predstojniki, ki so napisali prerokovanje, so odpečatili listič in našli so imena napisana v istem redu, kakor so dečki umrli.

Častitljivi Janez Bosko in sv. Vincencij Pavl.

Sv. Vincencij Pavl. in častitljivi don Bosko sta si v življenju jako podobna. Don Bosko je občudoval velikega francoskega svetnika in knjižico: *Kristjan po sv. Vincenciju Pavl.* In v čem sta si podobna?

Kakor sv. Vincencij, tako je bil tudi don Bosko veselega značaja: nagnjen k jezi, ga je posnemal v sladkosti in s svojo sladkostjo vabil ljudi.

Kakor sv. Vincencij, tako se je podal v Rim tudi don Bosko, da obišče sv. očeta, grob sv. Petra in slavna svetišča. — Kakor sv. Vincencij, tako je pridigoval tudi don Bosko po mestih in vaseh. Oba sta se trudila za vzgojo gorečih duhovnikov, za razširjanje duhovskih in redovnih poklicev.

Kakor sv. Vincencij, tako je tudi don Bosko sprejemal osebe vsake vrste in vsakega stanu ter jim dajal modre nasvete. Kakor prvi, tako je tudi drugi občeval z vladarji in velikaši; oba sta vredna občudovanja vsled odkritosrčnosti, ki nikdar ne zamolči resnice.

Sv. Vincencij Pavl. je vzbudil v mnogih samostanih nekdanje izpolnjevanje pravil; don Bosko je deloval z veliko srčnostjo, da bi obvaroval samostane pred svetno oblastjo in jih je mnogo rešil.

Sv. Vincencij je ustanovil družbo lazaristov in usmiljenih sester; don Bosko družbo salezijancev in hčera Marije Pomočnice.

Sv. Vincencij je delil zaklade med ubožce in je rešil cele dežele iz skrajnih stisk, don Bosko je zbiral zaklade za otroke, za uboge sirote, in je mnogim preskrbel vzgojo in pošteno službo.

Sv. Vincencij je ustanovil družbo plemenitih dam, da bi ga podpirale v delih usmiljenja, z istim namenom je ustanovil don Bosko družbo sotrudnikov.

Sv. Vincencij je vplival na izvolitev novih škofov v francoskih škofijah, po delovanju don Boskovem je več kot 50 škofij prejelo na Laškem pastirja.

Ljudvik XIII. je hotel o smrti sv. Vincencija, da ga je tolažil, veliki vojvoda toskanski, Leopold II. je hotel don Boska.

Sv. Vincencij se je potegoval za nezmotljivost

rimskega papeža, don Bosko se je nalašč zato podal v Rim, da bi premagal predsodke nekaterih duhovnikov, katerim se ta definicija ni zdela potrebna.

Sv. Vincencij je hotel razširiti vero po Škotskem, Irlandskem, Angleškem in Indiji, don Bosko pošlje salezijance na Angleško, med divjake v Patagonijo in na druge kraje sveta.

Pravila salezijanskih sotrudnikov.

V.

Uredba in vodstvo družbe.

1. Vsak, ki je dopolnil 16. leto, more postati sotrudnik ali sotrudnica, ako ima trden sklep spolnovati pravila.
2. Družba se priporoča blagohotnemu varstvu Kristusovega namestnika, škofov in župnikov, od katerih je v verskih stvareh popolnoma odvisna.
3. Višji predstojnik salezijancev je tudi predstojnik te družbe.
4. Voditelji salezijanskih zavodov imajo pravico sprejemati nove sotrudnike, ime, priimek in stanovanje morajo pa naznaniti višjemu predstojniku, da ga zapiše v glavni zapisnik v Turinu.
5. V mestih in onih krajih, kjer ni salezijanskega zavoda in je vsaj 10 sotrudnikov, se jim določi načelnik. Izvoli naj se predvsem duhovnik ali, če tega ni, neduhovnik vzglednega življenja. Ti načelniki so v pismeni zvezi z višjim predstojnikom salezijanske družbe ali pa z voditeljem najbližjega zavoda (1).

(1) Prosimo častite župnike, da bi blagovolili biti načelniki sotrudnikov v svoji župniji. Kadar ne morejo prevzeti sami te službe, lahko prosijo v imenu predstojnika kakega duhovnika ali tudi dobrega in zaupnega neduhovnika, da ga nadomestuje. Ta se imenuje „namestnik načelnika“.

V mestih, kjer je škofijski sedež, naj se s privoljenjem in potrdilom preziščenega škofa izbere ud iz korarskega zbora ali pa drug odličen duhovnik kot VODJA SOTRUDNIKOV; in kadar bi ta ne mogel izvrševati sam te službe, zamore prositi drugega duhovnika, da ga nadomestuje. Sv. oče Pij X. je podelil vodjem sotrudnikov posebne pravice.

6. Vsak sotrudnik sme po razmerah višjemu predstojniku naznaniti zadeve, ki so po njegovem mnenju vredne ozira.

7. Vsake tri mesece ali še bolj pogosto se poroča sotrudnikom, kaj se je priporočilo, storilo ali kaj se ima storiti. Naznanijo se tudi družbenim udom proti koncu vsakega leta tista dela, ki se v tekočem letu posebno priporočajo njihovi gorečnosti. Izda se tudi zapisnik umrlih družbenih udov minulega leta, ki se priporoče vsem v molitev.

8. Na praznik sv. Frančiška Saleškega in N. lj. Gospe, Pomočnice kristjanov, naj vsak voditelj ali načelnik izbere družbene ude, da se spodbujajo k češčenju teh svetih zavetnikov in ju prosijo, da jim zadobe vztrajnosti v pričetih dobrih delih.

VI.

Posebne dolžnosti.

1. Sotrudniki so udom salezijanske družbe bratje v Kristusu. Do njih se obračajo salezijanci, kadar potrebujejo njihove pomoči. Sotrudniki naj se istotako obračajo z vso odkritosrčnostjo do udov salezijanske družbe.
2. Vsi udje naj si kot otroci istega nebeškega Očeta ter bratje v Kristusu prizadevajo družbo po moči podpirati, bodisi z lastnim imetjem ali pa z milodari, ki jih izprosijo v ta namen od radodarnih ljudi.
3. Sotrudniki nimajo nikake denarne dolžnosti, marveč bodo vsak mesec ali vsako leto storili kako dobro delo, katero jim bo svetovala ljubezen. Milodari se obrnejo v vzdrževanje salezijanskih naprav.
4. Vsako leto se skliče vsaj dvakrat shod: na praznik Marije, pomočnice kristjanov, in na praznik sv. Frančiška saleškega. Obakrat se pobira za zgoraj omenjeni namen. Sotrudniki, ki se ne morejo udeležiti shoda, pošljejo svoj dar po najlažjem in gotovejšem potu.

(Dalje).

V bolj važnih vaseh in mestih se lahko postavi *podvodja*, katerega izbere predstojnik sal. družbe po navetu *vodje*. V tistih krajih pa, kjer še ni zadostnega števila sotrudnikov, da bi imeli načelnika, bo podelil predstojnik enemu izmed njih službo *pospeševalca*.

NJ. EMINENCIJA

Presvetli kardinal Dominik Svampa

nadžkof v Bologni.

Smrt presvetlega kardinala Dominika Svampa je bila hud udarec nele za bolognsko nadškofijo, kjer je bil nad 12 let ljubljeni pastir, temveč za vesoljno Cerkev. Mirnega in podjetnega duha, je zapustil za sabo večni spomin — živel je krščansko, umrl kot svetnik.

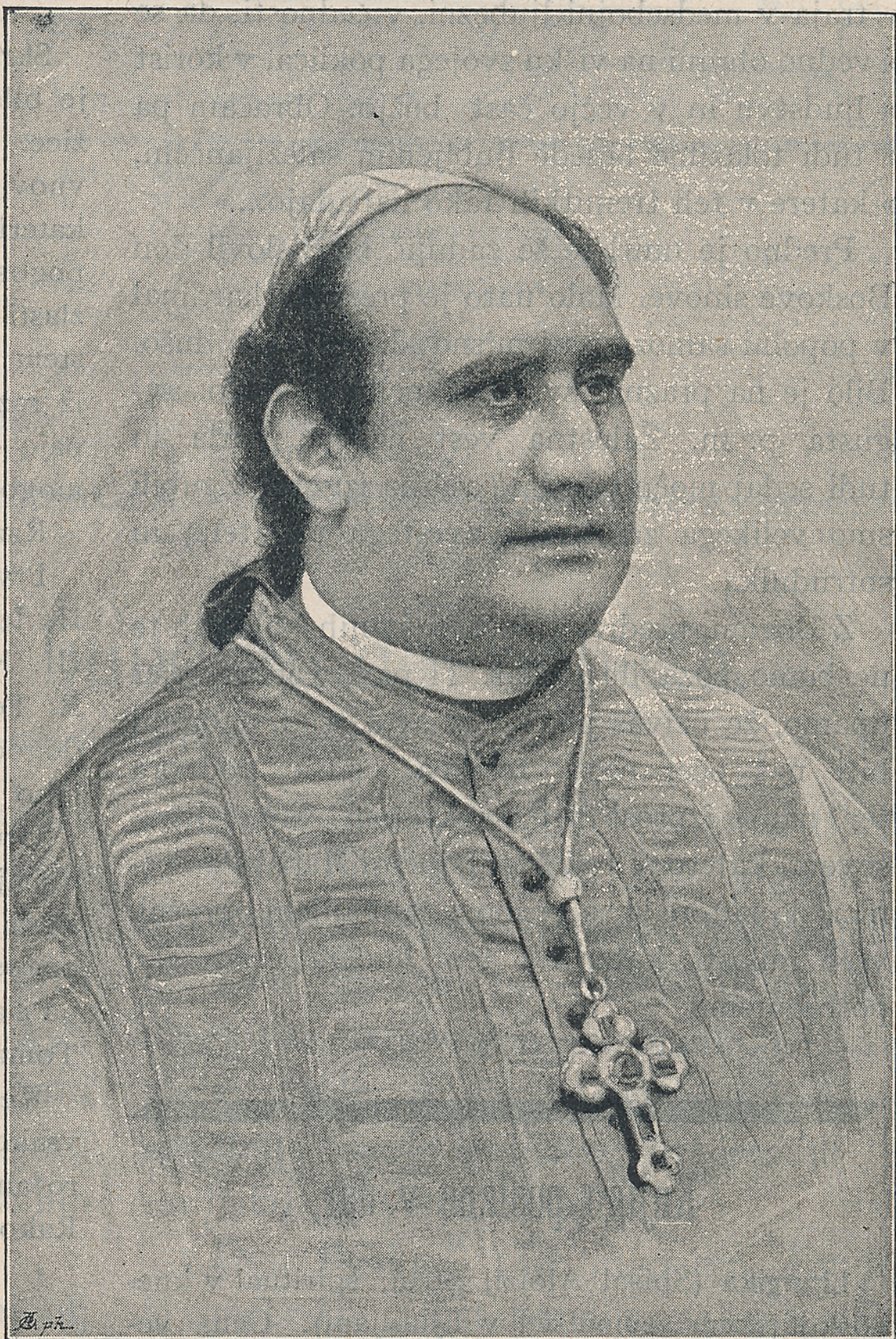
Ročil se je dne 13. junija l. 1851. v Montegranaro v Srednji Italiji. Ko je bil 10 let star, je stopil v malo seminšče v Fermo, kjer je spoznal našega don Boska, ki mu je podaril svetinjo Marije Pomočnice, katero je skozi celo svoje življenje nosil na vratu. Vedno je rad govoril o don Bosku in kot škof v Forli (1887) in kot kardinal in nadškof v Bologni (1894.) ga je o vsaki priliki podpiral in bil je goreč pospešitelj njegovih del.

Za časa evharističnega shoda v Turinu l. 1894. je presvetli kardinal ves čas bival med don Boskovimi sinovi v oratoriju. Ko so mu tedaj omenili o shodu sal. sotrudnikov, je z veseljem pritrnil in sam je hotel sklicati shod l. 1895, shod, ki je bil res pravi triumf za don Boska in njegova dela. Pri tem shodu so bili zastopani tudi slovenski sotrudniki; namestnik presvetlega škofa ljubljanskega, Jakoba Missije, je na shodu v milem slovenskem jeziku pozdravil udeležence, kar je na napravilo pri vseh najboljši utis.

Njemu moramo tudi pripisati salezijanski zavod v Bologni, kamor je večkrat zahajal, da se je veselil z malimi dečki, do katerih je bil posebno naklonjen.

Ne moremo v malo vrsticah opisati delovanja presvetlega kardinala v prid salezijancem. Ne smemo pa opustiti, da ne bi omenili, kako je s

svojo živo in navdušeno besedo na tretjem mednarodnem shodu sal. sotrudnikov v Turinu (1903.) ki je bil priprava slovesnega kronanja

čudodelne podobe Marije Pomočnice, vzbudil pri vseh novo gorečnost za delovanje med zapuščeno mladino. Tudi na zadnjem shodu prazničnih oratorijev v Faenzi je govoril z vnemo za salezijanska podjetja.

Koliko sladkih spominov nam podaja oseba prerano umrlega kardinala! Nikdar pa ne bomo

pozabili besed, katere je presvetli vladika na snirtni postelji, malo dni predno se je ločil s tega sveta, obrnil navzočim, kot za slovo. « Čutim se » mirnega, je dejal, ker sem vedno imel namen delati dobro ; vsejedno prosim odpuščanja vse » one, katere sem v težkih trenutkih svojega » življenja morda nehote razžalil. Močno sem » ljubil svoje ljudstvo in žal mi je, da nisem mogel kaj več in kaj boljšega zanj storiti. V tem » trenutku čutim posebno, da ga ljubim in iz » srca ga blagoslavljam. Obračam tudi svojo besedo vsej duhovščini ter jo vabim, naj » traja v medsebojni ljubezni, v čednosti, da se » vedno ohrani na višku svojega poklica, v korist » ljudstvu in v večjo čast božjo. Obračam pa » tudi tolažilne besede ljubljnim salezijancem, » katere v teh trenutkih tako napadajo...»

Predno je umrl je še zadnjič blagoslovil don Boskove sinove. Malo nato je presvetli kardinal v popolni samozavesti mirno zdihnil svojo dušo. Bilo je na praznik sv. Lavrencija, dne 10. avgusta p. m. Žalostna vest nas je potrla in tudi sedaj močno čutimo veliko izgubo. Zgubili smo velikega zaščitnika, zvestega prijatelja in sotrudnika.

Z Bogom, predraga duša, v svojih molitvah te ne bomo pozabili nikdar. Ti pa iz nebes, kjer upamo, že uživaš plačilo za svoj trud, nadaljuj biti naš oče, naša tolažba, naša podpora ter nam izprosi pri presvetem Srcu Jezusovem, katero si toli častil, in pri Mariji Pomočnici, do katere si se vedno z zaupanjem obračal, vseh milosti, katerih v tem hudem času tako potrebujemo.

R. I. P.

Knjige poslane v dar.

Liturgika (Spisal Alojzij Stroj, špiritual v knezoškofijskem semenišču v Ljubljani). Cena vezani knjigi 1 K. 40 h. Založila « Katoliška Bukvarna ». Tiskala « Katoliška Tiskarna ». Predmet,

o katerem razpravlja knjiga, je jako obširen, in da bi bilo želeti vsled tega večje obširnosti, vendar moramo pripoznati in reči, da je vrli gospod pisatelj znal podati delu ono jasnost, ki je želeti šolskim knjigam. Razdelitev je jasna in logična. Razun tega povzdigujejo delo lepe slike, katerih nekatere so povzete tudi iz naših slovenskih pokrajin, vsled česar je knjiga še bolj zanimiva. Vsem, katere zanima vedeti o cerkvenih šegah in obredih, knjigo prav toplo priporočamo. Naročila sprejema « Katoliška Bukvarna v Ljubljani ».

Skrivnost presv. R. Telesa. — V malo mesecih je bila razprodana prva izdaja te koristne knjižice. Radi premnogih prošenj smo jo morali vnovič natisniti in tako je izšla druga izdaja, kateri so pridejani odloki rimskega papeža glede pogostega sv. obhajila. Knjižica 154ih strani bo zlasti prikladna tistim, ki imajo željo po pogostem sv. obhajilu, od katerega se pa vzdržijo iz različnih praznih izgovorov in si tako oropajo dušo premnogih koristi, ki izhajajo iz tega mogočnega Zakramenta.

Razdelitev knjižice:

Prvi del: I. Jezus Kristus je pravi Bog. — II. Jezus postavi Zakrament sv. R. Telesa. — III. Kako je Jezus pričujoč v Zakramentu sv. R. Telesa. Nato sledi 31 čudežnih zgodovinskih dogodkov presv. R. Telesa, povzetih iz različnih jako zanesljivih virov.

Drugi del: I. Sv. obhajilo. — II. Pogosto sv. obhajilo. — III. Duhovno sv. obhajilo. Temu sledi 43 odgovorov na različne izgovore zoper pogosto sv. obhajilo. Odgovori se naslanjajo na nauk sv. očetov, zlasti sv. Alfonza Ligv., sv. Tomaža Akv. in sv. Frančiška Sal.

Ker je sv. obhajilo najboljši pripomoček zoper vsakdanje dušne bolezni, knjižico toplo priporočamo. — Dobi se v salezijanskem zavodu na Rakovniku po 50 v, po pošti po 55 v.

Z dovoljenjem Nj. Emin. kardinala nadškofa turinskega
Tiska „Salezijanska tiskarna B. S.“ Via Cottolengo 32, Turin (Italija)

Odgovorni urednik za Italijo: Jožef Gambino.

Upravništvo: „Collegium Salesianum“ — Rakovnik pri Ljubljani.

Odgovorni urednik za Avstrijo in Ogrsko: Dr. Josip Valjavec.